

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plvtarchi Chaeronensis Moralia, Qvae Vsvrpantvr

Svnt Avtem Omnis elegantis doctrinæ Penvs : Id est, varij libri: morales, historici, physici, mathematici, denique ad politioem litteraturam pertinentes & humanitatem : omnes de Graeca in Latinam linguam transscripti summo labore, cura, ac fide

Plutarchus

Francoforti ad Mœn, M.D.LXXXII

De Homero liber

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-289](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-289)

SUPERVACANEVM fortasse nonnullis videbitur, de Homeri patria parentibusq; inquirere, cum ne ipse quidem de suis rebus quicquam dicere dignatus sit: immò ad eò se continuerit, vt ne nominis quidem sui vllam faceret mentionem. Attamen quandoquidem multarum rerum peritia facit saltem ad institutionem eorum qui erudiri incipiunt, conabimur exponere quæ de eo antiqui memorie prodiderunt. Iam Ephorus Cumæus in libro quem de Cumæis rebus inscripsit, hoc agens vt eum gentilem suum fuisse ostendat: Atellem, Mæonem, & Diom fratres, Cuma oriundos perhibet fuisse. Ex his Diom artis alieni causa Aferam, qui est Bœotia pagus, commigrasse: ibique Pycimeda vxore ducta, Hesiòdum procreasse. Atellem Critheidis filie suæ tutela Mæoni mandata, in patria mortem cù vita commutasse. Ab hoc auunculo viciatam puellam: ab eodemque eam, cuius ob perpetratum facinus damnationem metuente, Phemio Smyrnæ literas docenti nuptum traditam. Porro eam, cum ad lauacra, quæ propter amnem Meletem sunt, deambulare: partu Homerum edidisse, iuxta ipsum amnem: inde Melesigenem filium appellatum. Mutato autem nomine Homerum vsurpatum fuisse, cum luminibus esset captus. Tales enim à Cumæis & Ionibus *δρῆγοι* vocantur, quòd *δρῆγεύων* *ἴων*, id est, ductorum indigeant. Hæc Ephorus. Aristoteles tertio de Poetica scribit, in insula Ios, quo tempore Neleus Codri filius colonie in Ioniam ducendæ præfuit, puellam indigenam, à genio quodam ex eorum numero qui cù Musici choros ducunt compressam, cum intumescente vtero facti pudore mouere, vt, deuenisse in quendam locum, cui nomen est Ægina. Ibi à prædonibus, qui eò excursionem fecissent, captam, Smyrnamque adductam ab his, Lydorum (sub his enim tunc erat Smyrna) regi Mæoni socio suo dono datam: ab hocque pulchritudinis causa in matrimonium eam adscitam. Hanc, cum ad Meletem fluium commoraretur, partus doloribus circumuentam, ad ipsum fluium peperisse Homerum statimque expirasse. Infantem à Mæone susceptum, filijque loco enutritum: paulo post ipsum Mæonem in fata concessisse. Secundum hæc cum Lydi ab Æolibus afflige-

affigerentur, ac de Smyrna reliquenda cogitarent, & duces per præconem sequi iussissent eos qui vellent exire urbe, Homerum, puerulum etiamnum, se quoque ὄμιος ἦν, (id est, sequi) velle dixisse. Inde pro Melefigene Homerum appellatum. Adultus iam, & poetica arte nomen consecutus, de parentibus & patria Deum consuluit, isque sic respondit:

*Insula Ios matris patria est, sita hac quoque functum
Accipiet: sed tu iuvenile ænigma caueto.*

10 Alterum quoque oraculum tale fertur:

*Felix & miser (ad sortem es qui a natus & iramq;)
Perquiris patriam: matris tibi, non patris extat
Patria, in Ændoso iacet hac ponto insula, Creta
Non adeo vicina, & non longè & spz, remota.*

15

*Hic te fata tua cogent decedere Ætia,
Cæci pueri ignotis obscurum ambagibus olim
Sermonem inuoluent, teq; hunc euoluere poscent.
Quippe duplex sit & fatum tibi contigit: orbum
Luminibus, superis Musa immortalibus æquat:*

20

Post mortem te Ætia manet securæ senectæ.

Non multo post tempore Thebas nauigans ad Saturnalia (certamen ibi hoc musicum celebratur) lum venit. ibi saxo insidens, piscatores vidit ad nauigantes, eosq; Ecquid haberent, interrogauit. Illi, quod nihil cepissent, sed præda ino-

25 pia pediculos legissent, ita responderunt:

Non capta afferimus: fuerant quæ capta, relictis.

Per ambages autem in nuebant, se pediculos, quot quot cepissent, interfectos dimississe: quos verò non cepissent, eos se in vestibus suis secum ferre. Hoc cum non posset conijcere

30

re Homerus, præ mœrore vitam finijt. Ienses cum magnificè sepeliuerunt, hac addita sepulchro inscriptione:

*Terra sacrum caput hic diuini occultat Homeri,
Heroum egregias qui dixit carmine laudes.*

Non desunt qui Colophonium fuisse demonstrant, maxi-

35

mo vrentes argumento, elegiacis versibus, qui inscripti sunt statuar. Eorum hæc est sententia:

*Nate Meletis Homere, ornasti nomine Græcos
Æterno, & patriam qui Colophona tuam:
Semideum gemino complexe volumine laudes,
Diuina mentis prole Virges duplici.*

*Vna Sagum duplicis reditum decantat Vlyſſis,
Altera luſtiferæ prælia Dardania.*

Dignum etiam eſt Antipatri epigramma, quod adſcribatur,
non carens grauitate, eſt autem tale:

Sunt Colophona tibi patriam qui rentur Homere, 5

Sunt & qui Smyrnam, quiq; fuiſſe Chium.

Quidam & Ion dicunt: alij Salamina beatam,

Aſt alij Lapithas qua tulit Aemoniam:

Diuerſi diuerſa ferunt. Oracula Phœbi

Quod ſi iam pleno mi licet ore loqui: 10

Omnipatens calum eſt tibi patria, nec mulier te

Mortalis peperit, ſed dea Calliope.

Qua ætate vixerit, ambigitur. Quidam tempore belli Troiani aiunt, eiusq; fuiſſe inſpectorem: alij centum poſt annis, alij centum & quinquaginta. Duo ſcripſit poemata, Iliadem & Vlyſſeam. Quidam, non tamen verè ij, exercitatio- nis & luſus gratia addidiſſe & Batrachomyomachia & Margitem aſſerunt.

Belli Troiani quidam fuiſſe de ſententia Homeri principium tradunt, de dearum Iunonis, Mineruæ & Veneris 20 formæ præſtantia iudicium à Paride factum. Ita enim canere Poetam:

Iliad. a. 27.

Nam Paris iniuſta damnauerat arbiter olim

Voce deas, paſtor alem in certamine forme

Cum ſubiere caſam: reliquis tunc prætulit illam, 25

Munus adulterij qua præbuit exiſtalis.

Enimuerò iſti verſus haud immeritò pro non genuinis habitū ſunt: quòd neque deos hominum ſubmittere ſe iudicio decorum ſit, neque huius rei Homerus alibi meminerit. Præſtat igitur dicere, Alexandrum Priami F. cùm Græcam 30 vitæ degendæ rationem cognoscere cuperet, Spartam nauigaſſe, vſumq; ibi hoſpitio Helenæ, abſente marito Menelao, ei perſuaſiſſe vt ſecū abiret: vt in inſulam nomine Cranaam peruenit, primùm cū ea corpus miſcuiffet: inde per Sidonē & Phœniciam nauigio Ilium delatum. Agamemnonem 35 re cognita, Aulide, quæ eſt vrbs Bœotiæ, exercitū collegiſſe. Ibi eis ſacrificantibus draconem in vicinam arborem adſcendiſſe, oſtendit; pullos paſſeris, non amq; que ijs accubabat matrem perdiſſe. eo oſtento indicatū, Græcos nouem annis ad Ilium bello geſto, decimo urbem capturos. Poſtquam

Iliad. γ.

#45.

Iliad. β.

393.

- quam ad Troiam Græcorum naues appulissent, Græci, post *Iliad. 2.*
 primum conflictum, in quo Protefilaus occubuit, Mene- 205.
 laum & Vlyssæm legatos reposcendæ Helenæ causa mise-
 runt: Troianis negantibus, rursus cõmissa pugna superio-
 res facti Græci, partem exercitus obsidendæ vrbi relique-
 runt: cæteri duce Achille circumiacentes vrbes vastauerunt,
 vt auxilio Troianos spoliarent. Inter alias capta Chrysa,
 Chryseidem, Chrystæ, qui sacerdos erat Apollinis, filiam *Iliad. 2.*
 Agamemnoni muneris eximii loco dederunt. Chryses redi- *intra.*
 10 mendæ filiz causa ad stationem nauium profectus, & per
 contumeliam ab Agamemnone habitus, ab Apolline votis
 contendit, vti Græcos is vlcisceretur. Deus rata vota ea ha-
 buit, pestemq; Græcis immisit. Quo tempore cum Achilles
 iuberet Chryseidem reddi, irritatus Agamemnon, minatus
 15 est se erepturum Achilli Briseidem, quæ ei honoris causa
 obtigerat. Hic ergo Thetidi matri persuadet, vt à Ioue im- *Iliad. 2.*
 petret, vt Græci in bello succumbant. Id cum euenisset, Pa- *sub finem.*
 troclus Nestoris monitu Achillè exorauit, vt ipsius arma *& inio*
 20 sibi vtiquantisper ad repellendos à nauibus Troia-
 nos permitteret. itaq; egressus, re fortiter gesta mox inter-
 fectus est. Achilles hoc ægrè ferens, ira, qua aduersus Aga-
 gamemnonè flagrabat, missa, armis à Vulcano factis indu-
 tit. Hæc est series rerum. Cæterum poeta à nono demum *Iliad. 5,*
 25 anno orsus est: quòd quæ Achillis iram antecesserunt, mi- *Iliad. 7.*
 nus essent grandia, neq; vel longas vel crebras actiones ha-
 berent. Nam Achille inter Græcos pugnante,
Nunquam Dardanidis ausi se emittere portis *Iliad. 2.*
Troes erant, sive Pelida telumq; timentes. 788.
- 30 At eo militiam deserente, receptis animis progrediebatur:
 & æquo vtrinque Marte pugnatum est, virtusq; multorum
 heroum continentibus præliis eluxit.

HOMERVM poetam tempore quidem plerisque, vir-
 tute autem omnibus priorem, rectè primum omnium le-
 35 gimus: cum & ad sermonem, & ad intelligentiam, & ad
 multarum rerum peritiam plurimum nobis conferat. De
 poesi eius dicemus, paucis prius de genere eius cõmemo-
 ratis. Homerum ergo Pindarus & Chium & Smyrneum
 fuisse ait: Chium Simonides, Antimachus & Nicander Co-
 lophonium, Aristoteles autem philosophus Iensem, Epho-

rus historicus Cumæum. Quidam Salamne Cypri vrbe oriundum dicere non dubitant: Argiuum alii, Aristarchus & Dionysius Thrax Atheniensem. Filius a nonnullis dicitur Mæonis & Critheidis: ab aliis, Meletis fluuii. Non minor dubitatio est de tempore, quo vixit: Aristarchus eum 5 in id tempus reicit, quo Ionum colonia deducta est. fuit hoc annis post Heraclidarum reditum sexaginta: & is reditus octoginta annis Troiano bello est posterior. Crates eum ante Heraclidarum reditum extitisse tradit: vt ne octoginta quidem profus annis Troianum bellum sit subsecutus. 10 Apud plerisque pro certo habetur, centum annis eum Troiano bello posteriore fuisse, non multo ante Olympicorum ludorum institutione, à qua Olympiades numerantur. Duæ sunt eius poeses, Ilias & Vlyssæa: vtraque numero litterarum in libros diuisa, non hoc ab ipso poeta, sed 15 ab Aristarcho grammatico. De his Ilias à Græcis barbarisq; res ob raptum Helenæ gestas complectitur, ac præcipuè Achilles eo in bello demonstratam fortitudinem. Vlyssæa, reditum Vlyssis à bello Troiano in patriam habet, ac quæ in reditu errans pertulerit: vt que insidiantes familiæ suæ 20 vitus sit. Vnde liquet, eum Iliade fortitudinem corporis, Vlyssæa autem animi excellentiam proposuisse contemplandam. Neque culpandus est poeta, quod non virtutes tantum, sed & vitia animi in poësis suis descripserit: dolores nimirum, gaudia, metus, atque cupiditates: quasi verò & hæc ad imitandum proposuerit. Enim uerò contra hæc 25 res magnæ & minime vulgares non fiunt. Licet autem auditori ea deligere, quæ præstant. Deos hominum consuetudine vtentes introduxit, non delectandi modò, aut animi percullendi causa: sed vt hoc ipso quoque ostenderetur esse diis homines, neque ab eis negligi. In summa autem, narrationem rerum à communi hominum opinione diuersam, fabulosamque adornaui, vt auditoris animi suspenderet, ac admirationis impletet, auditionemque eam efficeret quæ animos percelleret. Inde est quod quædam parum consentanea dixisse videtur: quod non semper fidem inuenit id, quod prima fronte à communi hominum opinione alienum ac sublime apparet. Ob id non res modò amplificat, & à cõsuetudine hominum auersas proponit: sed etiam verba. Nemo autem ignorat, noua & non

in promptu posita admirationem sui excitare, auditoremq;
 allicere Enimvero in his ipsis fabulosis sermonibus, si quis
 non obiter, sed accuratè singula quæ dicuntur obseruet, vi-
 debit eum omni dicendi scientia, omniq; artificio usum,
 5 multasq; occasiones ac quasi semina omnis generis dicto-
 rum factorumq; posteris præbuisse: neque id poetis tan-
 tum, sed & iis qui soluta oratione historias, aut de contem-
 platione rerû scripserunt. Nos priore loco dictionis Home-
 ricæ multiplicem copiam perspicimus: inde ad rerum do-
 ctam varietatem nos conferemus. Omnis poësis vocibus *Poësis.*
 10 certo ordine quodam cõpositis, numero & mēsurā termi-
 natur. Nā cum leuitate & facundia maiestas coniuncta, atq;
 suauitas, delectando attentionem conciliat. Ita fit eadē ope-
 ra, vt non modò iis quæ percellunt animum, atq; voluprate
 15 afficiunt, delectetur auditor: sed etiam iis quæ ad virtutem
 conducunt, facillè assentiat. Homeri verò poësis perfectis-
 simo constat carminis genere: nimirum senario, quod & he-
 roicum dicitur. Senariū (id enim hexametrum dico) quod
 20 quibus versibus sex pedibus absolvitur, qui vel duabus lon-
 gis syllabis constant, ac spondei dicuntur: vel vna longa, &
 duabus quæ sequuntur breuibus, dactylum vocant. (tan-
 tumdem aut temporis vtriq; competit, quod duæ breues v-
 nius longæ spacium explent) atq; hi pedes inter se compo-
 25 citur, quò deo res heroum gestas perceperit. Varia autem v-
 sus dictione Homerus omnis Græci sermonis diuersitatis
 (dialeccon ipsi appellant) notas operi suo intexuit vnde li-
 quet eum vniuersam Græciam, omnesq; eius nationes ob-
 iuisse. Doriensiu vsitatam vocabulorum diminutionem v-
 30 surpauit, δῶ pro δῶμα dicens:

— αἶψα δὲ οἱ δῶ Ἀργείων ἀπέλειαι.

& pro ὄπ posuit ὄ.

— ὄ μοι αἰεὶ δὲ ἔπτανε χιῶνας.

& pro ὀπίσω dixit ἄψ, mutato o in a: & ps in dupli-
 35 cem quæ ex iis fit. Pro ἄλλοτε, ἄλλο posuit,

ἢ δὴ γὰρ μετ' ἄλλο τεῖ ὄπινυσεν ἐφετμή.

ac quæ alia huiusmodi sunt. Ita etiam media voca-
 bula cõcidens, ῥόμβειχος & ὁμοτεῖς, dixit ὀτειχας,
 ὀτεῖέας.

*Carmen
 heroicum
 senarium.*

*Dialecti
 apud Ho-
 merum.*

Odysf. a.

392.

Odysf. τ.

543.

Iliad. ε.

249.

Iliad. β.

765.

εἰσείας. — ac pro δημοπάτειον, ὁπάτειον: & pro τρέμην, τρέην, pro πῖμα πῖω. Eorūdem est etiam literarū traiectio: vt cum κέρησοι pro κράησοι ponitur. Aeolium sicut in concisione in compositis vititur, καδδραδέπτω dicens, pro κατεδραδέπτω, & ὑββάλλειν, pro ὑποβάλλειν. Tertiæ personæ singularis numeri præteriti imperfecti temporis, aliis in ει, Æolibus η̄ finiuntur: vt ἐφίη, ἐνόη. Ita Homerus quoq; fecit:

Odyss. ο.

491.

Iliad. τ.

80.

Iliad. λ.

105.

Odyss. ε.

in fine.

Iliad. ε.

83.

Iliad. γ.

318.

— ἴδη μόχοισι λύχοισι, pro ἔδει. ligabat. Et alibi,

Τὸς μὲν ἄρ' ἔτ' ἀνέμων διάη μὲν ὄψρον ἀέντων.

Æolicum etiam est, quod σ in δ̄ mutat: vt in ὀδμή,

ἴδμεν: & quod aliquando litera abundat, vt in εὐκη-

λῶ, αὐτὰρ: quæ recta sunt ἐκηλῶ, αὐτὰρ. Sic & κεκλή-

γοντες, κεκληγότες. Tum quod secundæ verborum

personæ adijcitur σα, vt in ἐσηδα εἰπηδα. Gemina-

tionem consonantium alij Doribus, alij Æolibus

adscribunt: qualis est ἔλλαβε pro ἔλαβε. ὁπώτερῶ

pro ὀπώτερῶ.

Ἐλλαβε πορφύρεῶ δύνατῶ. — &

Ὀπώτερῶ τείδε ἔργα. —

Ab Ionibus habet, quod præteritorū verborum

principio aliquid detrahit: vt in βῆ, & δῶκεν, quæ

sunt pro ἔβη & ἔδωκεν. nā Iones præterita ab iisdem

incipiunt literis, à quibus præsens. Item quod e literam

detrahit ex ἱερέως & ἱεραξ, pro quibus ponit

ἱερός & ἱρηξ. Item quod tertiis subiūctiuorum per-

sonis σι in fine adijcit: vt ἔλθησι, λάβησι. Item que

datiuis, δῦρησιν, ὕλησιν. Item quod pro ὄνομα, νόσῶ,

κένον, μέλας, ponit ἔνομα, γῆμῶ, κεινόν, μέλας. Item

quod α longum in η̄ mutat: vt in Ηρη, Αθλίη, pro

ἦρα, ἀθλυᾶ. Aliquando vice versa, λελασμένῶ pro

λελησμένος. Nec non quod contracta verba solutè

effert, pro φοράν, νοῶν, dicens φρονέων, νοέων: quod

idem

10

15

20

25

30

idem in genitiuis in ους exeuntibus vsurpat, Διό-
 μήδεσσι & Σαπφώσιν: & in genitiuis pluralibus
 contractis idem, pro σπηλῶν, νυμφῶν, ponens σπη-
 λέων, νυμφέων: atque plurales nominatiuos neutro-
 5 γum in η exeuntes, & eorundem genitiuos dis-
 soluens dixit σήθεα, μέλεα, σιδέων, μελέων, pro σήθη
 μέλη, σιδῶν, μελῶν. Peculiare etiam Ionibus est τε-
 τράφαται, & similia. Attica præcipuè vsus est dia-
 lecto, quæ reliquis permiscebatur. Itaque cum
 10 Attici pro λαός dicant λεώς: ea ipse consuetudine
 ductus, πωλέων dixit, ac χεώς. Solent iidem ali-
 quando duas syllabas in vnam conflare (quod ge-
 nus Synaliphe dicitur) quale est. τῶσσι, & θοιμά-
 πον, quorum integra sunt τὸ ἔσσι, τὸ ἰμάπον. Talia *Iliad.* 8;
 15 sunt apud Homerum, 306.

— Τρῶες δὲ πρῆτυφαν ἀολλέες.

id est, πρῆτυφαν, & πίδα λατεῦντα pro λατεύοντα.

Eorundem est, optatiuis adimere η, vt ex δοκοῖς
 fiat δοκοῖς, de πμῶς fiat πμῶς. qua forma dixit Ho-
 20 merus,

— ἄλλοι δὲ διακριθῆτε τάχιστα.

Atticum etiam est,

οἱ κλιόνες κλιῖς, παῦροι δὲ τε πατρὸς ἀρείς,

pro κλιόνες, ἀρείνες. Et quòd similes accusatiui cō-

25 tractè enunciantur, τὸς βῆς, τὸς ἰχθῦς: quæ cōmunis
 lingua βῆς, ἰχθῦς effert, Homerus autem, Βῆς πε-
 ειτεμονόμενος. Item — ἰχθῦς ὄρνιθός τε.

Id quoq; Atticè dixit

— εἰδέτε μιν εἰνεῖ ῥηγνῦσι ῥέοντες.

30 vt eorum sunt ζευγῦσι, ὀμνῦσι. Atticum etiam est,
 breues vocales elidere, ac pro λέσται, οἶομαι scribe-
 re λῆται, οἶμαι. Sic ille λύτο posuit pro ἐλύετε. Eorun-
 dem est superuacanea appositio elementi ε in ἐώ-
 ρων

Iliad. γ,

102.

Odyf. β,

277.

Odyf. λ.

401.

Iliad. ε. fin.

ρον, ἐωνησάμην. inde Homerus suum ἐφρονχέει effin-
xit. Tum quod in vnam cum alia syllabam η coire
facit, in ἥϊονες, νηρηίδες. Est & eorum, Σφὸ δὲ μάλ'
ἠδέλειον. & in dativis qui in ι purum precedente a
desinunt, κέραϊ, γέραϊ, σέλαϊ. Est & hoc Atticum, s
dicere ἔσων, ἐπέδων, προἔσωσαν & ἐπέδωσαν. Item
vti optativis loco præteritorum indicatiui modi:
quod crebrò facit Homerus. Tum, cum femini-
nis articulos, participia, adiectivâve masculinî ge-
neris coniungere: vt τῶ χεῖρε, τῶ ζωαῖνε: quomodo 10
& apud Platonē est ἀζοῖνε καὶ φέρωνε, & ἡ σοφὸς ζωῖ,
& ἡ δίνεος. Sic ergo Homerus etiam de Iunone ac
Minerua dicit,

Iliad. θ,

455.

Iliad. δ,

22.

Iliad. β,

742.

Iliad. δ,

100.

Iliad. β,

186.

Iliad. ο,

86.

Ad tropos
digereda-
109.

Οὐκ ἀν' ἐφ' ἑμετέρων ὀχέων πλιγόντε κεραυνῶ.

Et alibi:

Ἦτοι Αθωαῖν ἀλέων ὤ. — &, κλυτὸς Ἴωπο-
δάμνα. Iam cum in vocabulorum constructio-
ne propria multa singula habeant dialecti, Atti-
cam consuetudinem exhibet poeta, cum dicit:

Ἀλλ' αὖ' οἷς δ' ὄσσον Μεγέλαυ κυδαλίμοιο.

Cum autem dicit

Δέξατο οἱ σκῆπτρον. &

— Θέμισι δὲ καλλιπαρήφω Δέκτο δέπας

Doricè loquitur. Manifestum autem est, eum, vt
varietatē orationi conciliaret, omnes Græcorum 25
voces collegisse: ac modò peregrinis vsu vt sunt
quas modò retulimus: modò vetustis, vt cum ἄος
& σάκω profert: modò communibus aut vulga-
tis, vt cum ξίφος & ἀσπίδα. Ac miretur aliquis maie-
stnem orationis apud eum vulgaris quoque vo- 30
cabulis conservari. Enimvero quoniam arti-
ficio omni adornata oratio, aliquid à communi
consuetudine requirit alienum, quod ei vel eui-
dentia

H
dentia, vel ma
empius ad fer
significatio
tionis immo
generis spec
Iunio contem
merus prater
venere, quod
pis Ono
10 possit Lat
rat enim rec
pe eos qui prim
ab accidente
que articulat
5 hite. Cuius g
σελῶν, id est
βρῶν, τὸν
nomina
gnarent co
20 βῶ, & ἡ
sunt, quibus
quædam vocal
translatio
cat enim em
25 febris intell
ἀπειλὰς δὲ
tem multa
quædam
quorundam
30 nē elegit
iam ei est Ep
eorum quib
aliquid inl

dentia, vel maiestatis, vel omnino delectationis
 amplius adferat: porrò autem vocabulorum à sua
 significacione in aliam auersio Tropus, composi-
 tionis immutatio Schema appellatur, & vtriusq;
 5 generis species in artis præceptionibus annotata
 sunt: contemplerur aedum, ecquid horum Ho-
 merus prætermiserit: aut num aliquid posteri in-
 uenerint, quod non primus ille extulerit. De tropis
 Onomatopœia (nominis noui fabricationem
 10 possis Latinè dicere) admodū ei est familiaris. No-
 rat enim vetustam vocabulorum originem: nem-
 pe eos qui primi rebus nomina fecerunt, multas
 ab accidente aliquo appellationes traxisse: sonòs-
 que articulatum nō editos, scriptis vocib. expref-
 15 sisse. Cuius generis sunt *φυσᾶν*, quod est sufflare: &
πεῖζειν, id est, ferra findere: & *μυχεῖν* mugire, &
βροντᾶν tonare, ac horū similia. Proinde ipse quoq;
 nomina quædam noua finxit, ea rebus quas desi-
 gnarent conformans: vt *δῆπ* est, & *ἀραβ* & *βίμ-*
 20 *β*, & *ροχθαῖ*. & *ἀνέβρουχε*, & *σίζε*, ac quæ talia porrò
 sunt, quibus significantiora non inuenias. Rursus
 quædā vocabula aliis rebus imposita, in aliū vsum
 transtulit: quorū est, *φλέγμα κακὸν φορένσα*. signifi- *Iliad. φ,*
 cat enim efficaciam vrēdi. & *πυρέδον*, quo nomine *337.*
 25 febris intelligitur, pro igne posuit. & *χαλκοῦ πύς*
ἄπειλάς dixit, ab *ερε* impressi vulnera. Omnino au- *Iliad. γ,*
 tem multa vsus est nouitate magna cum licentia, *25.*
 quædam à cōsuetâ significacione aliò traducens,
 quorundam significacionem augens, quo oratio-
 30 nē elegātiorē & ampliorē redderet. Magna et-
 iam ei est Epithetorū (adiiectiua hæc dicuntur quæ *Epitheta.*
 eorum quibus adduntur naturam aut accidens
 aliquod insigne exprimant) copia, quæ propriè
 & cohæ-

& cohærenter subiectis adaptata, tantundem atque propria nomina valent. Ita cuius deorum peculiarem appellationem accommodauit, Iouem *μηνέτω* vocans, & *ἰσίδρηεττω*, hoc est, consultorem & altinonantem: Solem *ἰπεείονα*, quod in sublimi feratur: Apollinem, à nitore aut mundicie *φείλον*. Sed videamus etiam alios post Onomatopeiam tropos. Catachresis, quæ vocabuli vsum à propria significatione ad aliam rem proprio nomine carentem transfert, est apud Homerum: vt vbi *Σειπὺν χρυσεῖον* dicit, hoc est, catenam auream. etenim *σειπὰ* propriè de fune dicitur, & cum dicit *αἰγέλον κούελον*. nam galerus ab eo *κúεν* dicitur, quòd ex pelle canis fieri receptum esset: hinc eo nomine eam vocat, quæ ex capræ exuuiò. Metaphora, quæ est vocis à proprio significato in aliam rem priori certa similitudinis ratione respondentem translatio, & frequens ei & multiplex est. Quale est,

Catachresis.
Iliad. θ,
initio.

Metaphora.

Odyss. 1.
481.
Odyss. 2.
195.

Tum magni nauim iaculatus vertice montis.

Et alibi:

Insula, quam toram immensa equoris vnda coronat.

Quo enim modo se ad hominẽ habet vertex, hoc montis summitas ad montem ipsum: & quæ ratio est coronæ ad id cui circumdata est, eadem matris ad insulam. Cæterum venustior fit & euidentior oratio, vbi similia nomina priorum loco ponuntur. Sunt autem variæ apud eum translationes. Quædam ab animatis ad animata: vt,

Nauis ceruleæ tum sic auriga profatur.

aurigam dixit pro nauta. Item,

Iuit pastorem populorum Agamemnona querens.

id est, regem. Aliæ ab animatis ad inanima: vt,

---imo Ida sub pede montis.---

ita radicem montis appellans. &

---Vbereterra,

designans fertilitatem.

5 Rursus ab inanimis ad animata: σιδήρεον νύτοι ἦτος, id est, ferreum habes pectus. ferreum dixit pro duro. Et ab inanimis ad inanima:

Σπέρμα πῦρὸς σώζων.

---Ignis conservans semen.

10 id est, principium, ei producendo aptum. Neq; nominum modò, sed & verborum translationibus vitur: vt,

Eructante saloῦ, Sindas, dant litora Vocem.

id est, resonant. Alius tropus est Metalepsis, vbi communi nomine res diuersæ notantur: vt,

15 Ἐνθεν δὲ αὐτὴ νήσοισιν ἐπιπερὴνκε δοῖσι.

Vult enim denotare insulas eas, quæ propriè dicuntur ὀξείαι, id est, acutæ. At in Græco sermone δοδὺ idē est quod ὀξύ: ὀξύ non modò id quod in motu velox est, sed id quoq;

20 significat quod in figuris acutum est, atque in tenuem mucronem desinit. Inde est illud,

—ἐγὼ δὲ δόω (α) παρασὰς,

id est, adstans exacui. Alius tropus est Synecdoche, quæ

25 propria vocabuli significatione aliquid aliud sub eodem genere comprehensum innuit. Non minus in hoc est varietatis. nam totius appellatione partem accipimus: vt,

—πρὸς τείχεσσι εὐδμηλον βόας αἴας.

de bobus tergora intelligi voluit, ex quibus scuta fierent.

30 Aut à parte totum indicatur: vt,

Talis me capitis desiderium tenet.---

per caput virum vult intelligi. sic formosam indicat vocabulo

λαλόλεον, quod significat humeris albis præditam: 343.

35 & bene armatos voce εὐκνημίδων, qui crura bene munierint. Aut ab vno multa: vt cum de Vlysse dicit,

---Troia σα. ram ex quo diruit urbem.

Non enim is solus, sed cum aliis Græcis Troiam excidit, Vlyse.

Aut à multis vnum: vt,

Pectora chara,---

Iliad. β.

824.

Iliad. i. 141.

Iliad. ω.

205.

Odyss. ε.

fine.

Iliad. γ. 205.

Metale-

psis.

Od. α. 298.

Od. i. 327.

Synecdo-

che.

Iliad. μ.

137.

Odyss. α.

343.

Initio V-

c

id est,

- id est, pectus. Aut à specie genus: vt,
Marmore percussiens rigido.
 nimirum lapide, cuius marmor est species. Aut contrà:
Noscere aues, fatiſq; ratos prædicere iussus.
 genus pro specie. Non enim omnes aues vult intelligi, sed &
 diuinationi tantum aptas. Aut actionem ab iis quæ eam
 comitantur: vt,
Pandarus, ipse arcum dederat cui magnus Apollo.
 arcus enim peritiam sagittandi denotat. Item,
Inde maris lymphas fusi per tr anstra de albant. & 10
illi lora die, quàm longa est, concuste bant.
 horum prius impulisse eos remis nauim ostendit, posterius
 equorum cursum: vt rursus, ab accidente rei indicatum. Aut
 à priori consequens: vt,
Virginem soluit zonam. 15
 sequitur enim, in inuisse virginitatem. Aut cõtrà, vt cum
 pro interficere ponit *εραελεῖν*, quod est spoliare. Ex poste-
 riori enim prius intelligitur. Alius tropus est Metonymia,
 cum vocabulum aliud propriè, aliud relatione quadam, si-
 ne certo respectu significat: vt, 20
Cum serò Cererem metis agris lecta iuuentus.
 frumentum innuens, quod à Cerere inuentum est. Item
 cum dicit,
Viscera Vulcano serubus fixa imposuerunt. 25
 nomine enim Vulcani ignis intelligitur. Tale est etiam,
 --- *Meam quicumque virorum,*
Chænicem attigerit. ---
 27. chœnice contenta dicit. Est autem Chœnix, mensura fru-
 menti. Alius tropus est Antonomasia, cum proprium no- 30
 men per epitheta, aut idem significantia vocabula enun-
 ciatur:
Rursum Pelides duris conuicia verbis
Iecit in Atridem. ---
 223. hoc Agamemnonem, illud Achillem designat. 35
Ilia. d. 39. Nata bono mea sis animo Tritonia. --- &
Ilia. v. 39. Insonsus Phæbus. ---
 Antiphra-
 sis. quorum hoc Apollinem, illud Minernam exprimit. Est &
 Antiphraſis, contrarium eius quod præ se fert significante
 voce: vt,

Nec verò hos cernens animo est gavisus Achilles. Ili. a. 330.
 contrarium enim voluit dicere, nimirum Achillem iis visis
 indoluisse. Est & Emphasis, quæ occulto sensu eius quod di- *Emphasis.*
 citur significationem intendit: vt,

5 *Verum postquam in equum descendimus----* Odys. λ.
 nam descendendi vocabulo equi magnitudinem notat. 522.

Item,

Incaluit gladius tum sanguine totus---- Iliad. π.

Est enim in hoc maior significandi vis: scilicet cum intelli-
 10 gi velit, ita immersum fuisse corpori gladium, vt is calefie-
 ret. Hæc de tropis Homericis sufficiant. Iam & constructio- *Schemata.*
 nis immutationes videamus, quæ vocantur Schemata: ec-
 quid ea primus omnium Homerus ostenderit. Schema est
 oratio, à communi consuetudine varians fictione aliqua,

15 idque ornatus aut utilitatis gratia. Ornatum quidem con-
 ciliat orationi varietate & mutatione sermonis, dictioni-
 aliisque maiestatis adijcit. vilis verò est, ad rerum qualita-
 tem & vim extollendam atque amplificandam. De schema- *Pleonaf-*
 20 tibus Pleonasmum (is est, cum superuacaneum ponitur vo- *mus.*
 cabulum) usurpat, aliquando versus complendi causa: vt,

Χρυσὸν δὲ σήκας ὀδυσσεύς, δέκα πάντα τάλαντα. Iliad. τ.

nam πάντα illud insertum est nulla significatione. Aliquan- *246.*
 do ornatus gratia: vt,

25 *ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitῆς ἄλκιμος υἱός.* Iliad. σ. 12.

hic μάλα abundat, Attico more. Alicubi pluribus verbis
 rem exprimit, quæ vocatur Periphrasis: vt cum filios Achi- *Periphra-*
 uorum pro Achivis dicit, & vim Herculeam pro Hercule- *sis.*

30 *Quin & Enallagen* (immutationem ad verbum diceret) ad-
 hibet, consuetum inuertens ordinem. Idque vel in medio *Hyperba-*
 vocabulum inferens, quod Hyperbaton dicitur: vt, *ton.*

Λικαιοῖς ὡς τῆς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, pro λέων Iliad. ς.

ταῦρον κατεδηδώς. Aut totam orationem: vt, 542.

— *Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἰαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες* Iliad. β.

35 *Σμερδάλεον κονάεισαν αὐσάτων ὑπ' Ἀχαιῶν,* 333.

Μῦθον ἐπωινήσαντες Ὀδυσῆος δεισιό.

Ordo enim est, *ἰαχον μῦθον ἐπωινήσαντες.* Eiusdem
 generis est & quæ Paræbola vocatur, quali interiectio, cum *Paræbo-*
 aliunde quædam ad propositam rem nihil pertinencia inferit: *sis.*

quibus etiam sublatis, nihil tamen constructioni adimatur. Tale est:

Iliad. a.
234. *Per sceptrum hoc iuro: nunquam illud germina fundet,
Postquam in monte semel summo florere recessum
Dedit: cit. posuitq; comas & brachia ferro.* 5
ac quæ alia ibi de scepro sunt. quibus infert, id quod cum initio, (*Per sceptrum hoc iuro*) cohæret:

Epanalepsis.
Pelida Graijs desiderium incidet olim.
Est etiam iteratio (palilogiam Græcus vocat) cùm repetitur aliqua pars eorum quæ dicta sunt, aut etiam complura vocabula: duplicationem etiam appellant, seu ingeminationem: vt,

Iliad. v.
371. *Contra ibo, & elsi manuum vis ignea ei sit,
Sit manuum vis ignea, certet robore ferro.*
Aliquando interiectis aliis quibusdam, priora repetuntur: vt,

Odys. a.
22. *Aethiopes longè sed adiuerat ille remotos,
Aethiopes hominum extremi qui sedibus hærent.
Diuisi geminis --- hoc schema & motum dicentis indicat, & simul auditorem excitat. Et est eiusdem generis Epanaphora, cùm eadem particula in principio multorum membrorum ponitur, cuius exemplum habet Homerus:* 20

Iliad. c.
671. *Nireüs δ' αὐ σύμῃθεν ἄγε τρεῖς νῆας εἰς Ἰσ.*
Nireüs Ἀγλαῖης ἦ δέ, Χαροποῖότ' ἀνκίθ.
Nireüs, δέ κέλλις ἀνῆρ ὑπὸ Ἰλιον ἦλθε. 25

schema hoc & mouendo, & elegantia sermonis est aptissimum. Est apud eum etiam Epanodos: quæ fit, cùm duabus rebus atque vocabulis propositis, nondum sententia finita reuè redimus, ac de utroque id quod sententiae decuratur exponimus: vt,

Iliad. e.
692. *Ἄρης τε βροτολογός. εἰς τ' ἄμολον μεμαῖα.
Ἡ μ' ἔρχεσθαι κινδομὸν ἀνευδία διπίοτ' ἦθ.*
Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔρχετ' ἐνώμα. 35

Similiter desinens.
schema hoc ad varietatem & perspicuitatem conducit. Est etiam apud eum Homæoteleuton, siue similiter desinens, cùm membra in eisdem syllabas terminatis vocabulis, in eundem sonum exeunt: vt,

Od. o. 74. *Χρὴ ξέινον παρέοντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπωζιν.*

Et

Et in eo:

Οὐλυμπόν δ', ἔθι φασὶ θεῶν ἔδ' ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Ἐμμεναι, οὐτ' ἀνέμοισι πνέασθ', οὐτέ ποτ' ὄμβροσ
 Δένεσσι, οὐτε χιῶν ὄπιπύλοσ', ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
 Πέπταται ἀνέφελ' ἄλκιήσ' ἐπιδέδομεν αἴγλη.

Odys. 3.
42.

Cum autem conuersiones desinunt in nomina eodem modo declinata, eisdemque casus, Homæoptoton id peculiari nomine appellatur, quod est similiter cadens: vt,

10 Ἡῦτε ἔθρεα εἴσι μελισσῶν ἀδιγῶν,
 Πέτρης ἐν γλαφυρῆσ' αἰεὶ νέον ἐρχομένων.

Iliad. C.
87.

His & similibus maximè delectatio & leuaitas orationi additur. Quantum artificio componēdi studuerit, vel hoc indicio est, quod sæpe simul duob. schematis, Epanaphora &

15 Homæoteleuto vsus est, vt in his versibus,
 Εὖ μὲν τις δόρυ θυξάειω, εὖ δ' ἀσπίδα θέειω,
 Εὖ δέ τις ἴσσοισιν δειπνον δάω ὠκυπόδεισιν.

Ibid. 381.

Parison quod vocatur schema, his adiunctum est, quod fit
 20 ex duobus aut pluribus membris æquali uocum numero contentis. Hoc primus Homerus posuit: vt,

Αἰδέειν ἤ ἀνήνασαι, δαΐσαν δ' ἰσποδέχθαι. 81, Iliad. n. 93.
 Μυιθμόν ἤ ἀπορρίψαι, φιλότιμα δ' ἐλέειν. Iliad. π.

Manifestum est autem, hac ratione admodum exornari
 25 dictionem. Eadem venustas etiam est Paronomasia, cum vox priori similis non longo post interuallo statim subiungitur: vt,

Οὐδέ γὰρ ἐδὲ Δρύανθ' ὡς κρείερος Λυκίεργ'.

Iliad. ζ.

30 — Et alibi:
 — Τῶν ἠπ Πρόδοσ' ἑοδὸς ἠγυμόνδεν.

Iliad. C.
130.

Atque hæc quidem quæ hactenus commemorauimus, aut
 abundancia aut fictione aliqua figurata sunt. Aliud eorum
 est genus, quæ fiunt defectu dictionis: qualis est Ellipsis,
 35 cum uocabulum aliquod etiam si non efferatur, sententia tamen ex antecedentibus liquet: vt,

Δώδεκα ἤ σσω νησι πόλεις ἀλαπαξ' ἀνθρώπων,
 Πεζὸς δ' ἐνδὲκα φημί. decest hîc ἀλαπαξ, sed quod
 ex antecedentibus facillè suppleas. Est & in hoc Ellipsis,

Iliad. i.
328.

Iliad. μ.

243.

Iliad. υ.

293.

Εἷς οἰωνὸς αἶεϊς ἀμύνεσθαι περὶ πατρὸς.

deest enim verbum substantiuum. &

Ὡ πο ποιοι, ἢ μοι ἀχθῶ μισγυλίτορ Αἰνείαο.

deest πάρεσιν, aut συμβέβηκεν, aut aliquid tale.

Affine huic est Asyndeton, cū coniunctiones omittuntur, quarum est dictionem coniungere: idque nō modō celeritatis, sed etiam affectuum exprimendorum causa adhibetur. Exemplum:

Odyss. κ.

251.

Ἴομεν ὡς ἐκέλευε ἀνὰ δρυμὰ φάιδιμ' Ὀδυσσεῦ,

Εὐρομεν ἐν βήσῳσι τετυγμένα δάμαλα Κίρκης.

Enallage.

nam eo qui narrabat breuitate summa cupiente rem referre, copulam ipse omisit. In Schematum numero est etiam

Asyntacton, id est, non constructum: quod & Allæosis, quasi alteratio dicitur: fitque tum, cū vilitata constructio mutatur. Fit hoc variè, idque ornatus causa, & venustatis: cū cohereret verborū structura ob insolentiam nō videtur, & tamen suam habet peculiari ad certum aliquid respectu coherentiam. Saepenumè id euenit generibus nominū mutatis, vt in κλυτὸς Ἴσσοδάμια, pro κλυτῇ & θήλυς ἐέρση, pro θήλυα. Solebāt enim antiqui masculina etiam pro fœmininis ponere, vt pote præstantiora, ac maioris momenti. nō hoc tamen immodicè, aut sine ratione: sed tum, cū attribuendum esset adiectiuum substantiuo tale, quod in eius corpore non inhaereret. Nam magnus magna, pulcher pulchra, & horum similia, in ipso insunt corpore. Extrā sunt, gloriosus, fortunatus. Ac præterea hæc, ideo quia composita sunt, (ἐνδοξῶ inquam, & εὐτυχῆς) communia sunt. Nam in vniuersum adiectiua composita vtriusque sunt generis. Item cū nominib. masculino & fœminino commune adiectiuum aut participium responder, tunc masculinum genus præualet: vt,

Iliad. σ.

567.

Odyss. α.

53.

Παρθε ἱκλίτε καὶ ἦθεοι ἀπαλὰ φρονέβηες.

Quadam etiam secus extulit, quā vel dialectorum natura ferret, vel eius temporis vsus: vt,

— ἔχει ὁ κίονας αὐτὸς

Μακρὰς

Saep̄ etiam metū causa genus mutat, vt in eo,

Od. ο. 125.

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε ἔτο δίδωμι.

nam

nam ad personā respiciens, masculinū φίλε neutro τέκνον
apposuit: cuius simile est in verbis Diones ad Venerem,

Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάχεο κηδομένη περ.

Iliad. ε.

5 Eandem rationem ac respectum etiam illud obtinet,

382.

Ἦλθε ἐπὶ ψυχῇ θυεαίν Τηρεσίαο

Odyss. λ.

Χρύσειον σκηπτρον ἔχων. — nam ἔχων refertur non

90.

ad ψυχῶν, sed ad ipsum Tiresiam. Sæpè enim non

10 ad vocabula, sed ad rem significatam accommodavit con-
structionem: ut in hoc,

Πᾶσιν δέϊσθαι θυμὸς, ἐκίνηθεν Ἰφάλαγγες,

Iliad. ω.

Ἐλπίόμενοι παρὰ ναῦφιν ἀμύμονα Πηλείωνα.

20.

nam hic ἐλπίόμενοι non aptatur ad φάλαγγες, verùm

15 ad ἄνδρες, scilicet ad viros, ex quibus phalanges e-
rant cōpositæ. Alio quoq; modo genus mutat: ut cùm dicit,

— νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε

Κυανέη, τὸ ἔξωτ' ἔρωεϊ. — nam quia idem signi-

Odyss. μ.

20 ficant νεφέλη & νέφος, priore posito, adiectivum ad
posterius accommodavit. Talia sunt & hæc,

75.

Τῶν δ' ὄς ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,

Iliad. β.

Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων ἀνλιχοδείρων,

459.

25 Ἐνθα καὶ ἔνθα ποτῶν ἀγαλλόμενα πτερυγέσσι.

nam cùm neutro genere genera avium proposuisset, ac
species masculino explicasset: rursum infert neutrum genus
κλαγγηδὸν περικαθίζόντων. — quod ad ὀρνίθων respi-

30 cuit. Præter genus numeros quoque permutat sæpe poeta: ut
cùm scribit,

Ἡ πλῆθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.

Iliad. ο.

proposito enim singulari, plurale intulit, respectu nimi-

305.

35 35 significat: estque numero singulare, cùm in se multa com-
plectatur. Contrà plurali proposito, singulare ei appli-
cat: ut,

— οἱ δ' ἀλκιμον ἦτορ ἔχοντες,

Iliad. ω.

Πρόσω παῖς πέτεται. —

265.

πᾶς enim quod omnis est, numero singulare, plurali respondet, quia idem significat quod πάντες. Eandem formam hoc habet,

- Initio Odyss.* Οἱ δ' ἄλλον Νηλεΐου ἑυκτίμενον πολίεθρον
 ἔξον, τοῖ δ' ὀπίσθινι θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον. 5
 τοῖ enim Pylios notat, quorum vrbs modò nominata fuit. Iam casuum quoque apud eum est permutatio. Vocatiuus pro nominatiuo positus, δύεσα pro δύεσης:
- Iliad. β. 107.* Αὐτὰρ ὃ αὐτὲ Θύεσ' Ἀγαμέμνονι λέει πεφορῆναι. 10
 & νεφεληγερέτα Ζεὺς, pro νεφεληγερέτης. Item,
- Odyss. β. 415.* Δὸς φίλον ἔγχε μοι Διοκῆς ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν.
 Datiuus pro genitiuo:
- Iliad. γ. initio.* Τρωσὶ μὲν περὶ μάχην Ἀλέξανδρον Διοφῆς. 15
 pro τρώων. & contra σπείνεις pro σπεί,
Odyss. ε. 68. ἢ δ' αὖτ' ἐτετάνυστο περὶ σπείνεις γλαφυροῖο.
 Causa est, quòd cognati inuicem videntur, rectus, & accusatiuus & vocatiuus casus: itaque & in neutris omnino, & in multis masculinis ac fœmininis sunt ijdem. Itidem & datiuus genitiuo videtur cognatus quodammodo: vnde fit vt in duali numero in omnibus generibus ijdem sint. Quare & casuum à recepto vsu varians mutatio aliquid habet cõsentanci. Quanquam causa nõnunquam etiam adferri potest, vt in ἐφιστάμενοι πεδίοιο, & in Διέπρησον πεδίοιο: 20
 hoc enim est perinde ac si dixisset ἐπέρων Διὰ τῷ πεδίω. Benè habet etiam apud eum mutatio casuum initio vtriusque poematis, eum accusatiuo posito, deinde nominatiuus locatur pro eo. Μυῖν ἄφθεδεά— 30
- Iliad. ε. 222.* μύρι' Ἀχαιῶσις ἀλλ' ἔθηκεν. &
Iliad. γ. 14. Ἀνδρα μοι ἔννεπε μήσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη.—
 Aliquando genitiuo rectum subijcit, vt, 35
Iliad. α. 272. Τῶν δὲ νῦν βροτοὶ εἶσι.—
 Multa etiam alia forma protulit: vt,
Iliad. ε. 350. Φημι γὰρ ἐν χαλαρῆσσι ὑπερμενεία Κρονίωνα
 Ηἰαπ τῷ ὅτε γυνοῖσιν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον

Ἀργεῖοι,

Αργεῖοι, Τρώεσσι φόνον κ' κῆρα φέροντες,
 Ἀσράπῃων ἐπιδέξι', ἐν αἵσιμα σύματα φάινων.

Cuius simile est illud:

— ὅδ' ἀγλαίηφι πεποιθῶς,

Iliad. ζ.

5 Ρίμφα ἐχθρὰ φέροι.—

fine.

Atq; hæc ipsa quoq; more antiquo quodam extulit, neque
 nulla ratione. Quippe participijs per verba explicatis, cohæ
 rentia apparebit. nam Ἀσράπῃων id valebit quod ἡστραπῆς, &
 πεποιθῶς idem quod ἐπὶ πέποιθε. Germana horū sunt:

10 Οἱ δ' εἰς δόλοσ' ἄνωγον, ὁ μὲν ἔρανδον εἰρὸν ἰχάγει. & alibi: Odyss. μ.

Τὰ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαδὸν Ἀχαιῶν 73.

Ἢ, ὅδ' εἰς Τρώων ὄμαδον κίε.— & similia. Non e- Iliad. η.

nim a ratione alienum est, dicturum de duobus, rectum ca- 306.

sum præmittere, in quo id quod commune est alteri cum al-
 15 tero servatur: quam communitatem nemo non videt mul-
 tum gratiæ orationi apponere. Alicubi communi casu præ-
 posito, verba de altero deinde facit: vt,

Ἀμφὸ δ' ἐζομένω. γεραρώτερος ἢεν Οδυσσεύς.

Iliad. γ.

Species quoq; nominum permutat: sæpe ponens pro positi- 211.

20 uo comparatiuum: vt,

— σαώτερος ὢς κενέκα. Aliquando superlati Iliad. α. 32.

uum pro eodem: vt, Δικαιότατος κενταύρων. Talis ergo est Iliad. λ.
 in nominibus immutatio. In verbis portò aliquādo modos fine.

25 Θαρσῶν γυνὴν Διήμηδες ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, PRO μάχῃ. Iliad. ε.

Aut pro optatiuo indicatiuum, 124.

Πληθὺν δ' ἐκ ἐγὼ μνύσομαι, ἔδ' ὀνομύω pro μνῆ- Iliad. β.

σάμω, ὀνομύωμι. Ac vice versa optatiuum pro indica- 488.

tiuum:

30 Καὶ νῦν κεν ἐνδ' ἀπόλοιο Ἀρης.— pro ἀπόλετο. Ali- Iliad. ε.

quando tempora, præsens pro futuro: 388.

Τὴν δ' ἐγὼ ἀλύσω, πέν μιν κ' γῆρας ἔπεισι. erat enim Iliad. α.

dicendum, ἐπειλείσεται. Aut pro præterito imperfecto: 29.

Ἐνδ' ἦτο πλωτοὶ ἦσαν ἐπειπταιοί, πολὺ δ' ὕδωρ

Odyss. ζ. 51.

35 Καλὸν ὕπεκπερρέει.— pro ἔρρεε. Aut futurum lo-
 co præsentis:

e 5

Οἱ μὲν

Odyss. a. Οἱ μὲν Διοδομήνους Ὑπερίοντος, οἱ δὲ ἀνιόντος. Velidem
24. loco prateriti:

Δείδω μὴ μοι πάντα θεὰ νυμερτέα εἴπη, pro εἴπε.

Iliad. a. Genera serpenumero permutat. Passiuū ponit p actiuo, aut
194. medium: vt, Ελκετο δὲ ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος. — pro εἴλλε,
& κειθερώμενος αἶας: pro ὄρω. Ac vicissim actiuum loco
passiuū:

Δωρήσω τέ ποδα χρυσόυατον, — cum esset dicen-
dū δωείσομαι. Numerum quoq; pro numero ponit. plura-
lem pro singulari: quod vitatum est, cum quis de seipso lo-
quitur: vt,

Od. a. 10. Τῶν ἀμείδων γε θεὰ Δύρατες Διὸς εἴπε κὶ ἡμῖν. id est, ἐ-
μοῖ. Est & vbi permutat personas: non modò sic: 19

Iliad. ε. Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ,
877. Σοὶ τ' ὅπι πείθονται, κὶ Διδμήμεδα εἶπας.

Multi enim cum sint dij, quorum vnus etiam est ea quæ lo-
quitur persona, vt itaq; rectè extulit ὅπι πείθονται tertia, &
Διδμήμεδα prima persona. Aliàs, cum misso eo de quo ser-
mo est, ab vna persona trāsitus fit ad aliam, quod ἀποστροφὴ
seu auersio propriè dicitur: atq; hæc figura imitatione ver-
borum loquentis, auditorem mouet atq; ducit. tale est,

Iliad. ο. Ἐκ τῶς ἣ τρέουσιν ἐκέκλετο μακρὸν αὔσας, 25
346. Νηυσὶν ὅποιε εὐδα, ἐὰν δ' ἕναρα βροτόντα.
Ὀν δ' ἄν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωδι νεήσω.

A narratione enim & oratione obliqua ad mimesim, id est,
directā, qua ipsius Hectoris verba referuntur, desciiuit. Quin 30
& in ipsa narratoria oratione sæpe apostropha vitur: vt,

Iliad. υ. 2. Ἀμφὶ σὲ Πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητοι ἀχαιοὶ.
Etiam personas in eo sermone mutat, quo verba alterius
referuntur: vt,

Iliad. ε. — Ἡ δὲ πᾶσιν εἰκότες ἀγορεύαθε 35
337. Νηπιάχοις οἷς ἔπι μέλει πολεμῆια ἔργα,
Ατρείδῃ σὺ δὲ δ' ὄς περὶν ἔχων ἀσεμφέα βυλλῶ
Ἀρχεὺ Ἀργείοισι κητὰ κρατεράς ὑσμῖνας.

Aliud genus Apostrophæ hoc est:

Τυδεί-

- Τυδείδην δ' ἔκ' ἀν' ἄνθρωπος ποτέροισι μετείη. pro ἔκ' ἀν' πρὸς Iliad. ε. 85.
 γνοίη. & alibi: Odyss. i.
 — Οδμή δ' ἠδέϊα ἀπὸ κρητῆρος ὁδῶδες 209.
 Θεωπεσίην, τὸ τ' ἀν' ἔτοι ἀποχέδαται φίλον ἦεν.
- 5 Participijs vtitur loco verborum: vt,
 — ἐνὶ κήπῳ Καρπῶ βειδομένη. — pro βείδεται. Iliad. θ.
 Εὐδ' οἷ γ' εἰσέλασαν πειν εἰδότες. — pro εἰδέναι. 306.
- Sæpenumero etiam articulos permutat, loco subiunctiuo- Od. v. 113.
 rum præpositiui utens: vt,
 10 Τὸς ἔτεκε ζεφύρω ἀνέμῳ ἀρπυία Ποδάργη. pro οὖς. Iliad. π.
 Ἐτ, Καὶ θώρηχ', ὃ γδ' ἦν οἶ, ἀπάλεσε πεισὸς ἐταῖρος. p. 150.
 ac vice versa. Iliad. σ. 460.
- Ita præpositionibus etiam solet commutare: vt,
 Χθίζος ἔλη μετὰ δαῖτα. — pro ἐπὶ δαῖτα. Sic & Iliad. α.
 15 Νῆσον ἀνὰ στρατὸν ὄρεσε κελύ. — 724.
- Ac præpositionibus præterea nomen alieno casu subdit: vt,
 Μή πως κ' διὰ νύκτα μενοιήσωσι μάχεσθ', p. διὰ νυκτός. Ibid. 10.
 Aliquando præpositiones omittuntur: vt, Iliad. κ. 101.
- 20 Τῆς ὄγε κείτ' ἀχέων. — id erat, περὶ ἦς. & — ποτε δε- 101.
 λμένος εἶπ' ἔμιν εἶπ' ἠ. pro περὶ σείπ' ἠ. & alias quoq; præpo- Iliad. β. 694.
 sitiones qua permutat, quã omittit. Aduerbijs quoque lo- 694.
 calibus, ad locum, in loco, vel de loco significantibus, pro- Od. ι. 91.
 miscuè vtitur: vt,
- 25 Τριωνοὶ δ' ἐτέρωσε κείδιζον. — pro ἐτέρωθεν. & Iliad. η. 21.
 Αἴας δ' ἔγγυθεν ἦλθε. pro ἐγγύς. Coniunctionū quoq; Odyss. α. 433.
 permutationem apud eum deprehendas Εὐνῆ δ' ἔποτ' ἐ- 433.
 μικλο, χόλον δ' ἀλέιντε γυμαικός: pro γὰρ posito δὲ. Hæ
 sunt dictionis figuræ, quib. & reliqui omnes non poetæ mo-
 30 dd, sed & soluta orationis scriptores vtuntur. At verò sen- Figura sen-
 tentias multis figurarum modis idem variauit. Est eius ge- tentiarū.
 neris & παραναφώνησις, quæ fit, cum aliquid narrans, inte-
 rim id prædicat, quod potest futurum, & alio loco deinde di-
 cendum erat: vt,
- 35 Γυβταυρος erat primus sanè ille sagittam. & Od. φ. 93.
 ἐπιφώνησις, seu acclamatio: Iliad. ε. 32.
 Nam rem, quando vsu venit, stultus quoq; sentit.

Multæ quoq; sunt apud eum & variæ profopopœiæ. nã multas ac varias inducit personas loquentes, ijsq; omnis generis motes affectusq; attribuit: nonnunquam etiam eas confingens personas, quæ nullibi sunt, vt,

Iliad. n.

125.

Hypotyposis.

Iliad. i.

589.

Iliad. x.

60.

Ironia.

Iliad. i.

346.

Odyss. g.

397.

Odyss. e.

325.

Sarcasms.

Iliad. i.

336.

Allegoria.

Prob quantum dolor annosum nunc Pelea tangat. 5

Est & Diatyposis, descriptio eius quod vel fit, vel est, vel fore dicitur, perspicuitatis causa proposita. vt in his:

Quippe viros cadunt, urbem flamma improba delet, Abducit miseris natos cum matribus hostis.

Aut fit hoc miserationis mouendæ gratia vt,

Me miserum, in senij Iupiter quem lumine sauis

Aduerso perimet fato, mala plurima passum:

Occidi postquam natos, nat. usq; videre

Raptart, excindi thalamos, duraq; misellos

Allidi infantes terra me cernere adegit. 15

Est & Ironia, vbi contrarium verbis indicatur, ciuili quadã simulatione, quale illud Achillis:

Nunc tecum Laertidae & cum regibus ille

Hofiles alijs depellere nauibus ignes

Cogitet. --- & paulo post, 20

--- alium sibi quarat Achinim,

Ipsi quis quadret recte, & mage regius extet.

Atque hic est modus, cum de seipso aliquis abiectè loquitur, vt contrarium innuat. Alius, cum simulamus nos aliquem laudare, quem re ipsa vituperemus. Ita apud Homerum Telemachus:

Antinoe, si genitor nato, sic tu mihi certè Consulis. ---

Et vicissim, cum subsannadi causa magni aliquid alteri tribuimus:

Nimirum exitium parat illat abile nobis 30

Telemachus, focosq; Pylo Sparta de Vocatos

Adducet: quorum, toto quod pectore tractat,

Auxilio expeditat facinus. ---

Ironiæ species est & sarcasmus, cū contrarijs verbis exprobrans quippiam alteri, subridere se fingit: vt Achilles in his, 35

Dona alijs sua tuta iacent. Gratium mihi soli

Abstulit: ille me am: grata cum coniuge porro

Oblectet sese. ---

Affinis horum est Allegoria, cum aliquid aliud quàm quod dicitur, intelligi volumus. Tale est,

Certè

Certe equidem hanc duces omnino Melanthie noctem *Odys. xi.*
 In molli stratus, nam conuenit hoc tibi, lecto.

qui enim erat in vinculis, ac suspensus: illum in molli strato dormiturum ait.

Hyperbola sepe est vsus, quæ rem extollendo excedit veritatem, magnam intendendi vim habens: vt,

Vincabant candore niues & flumina cursu.

Hyperboole.

Hicce ergo vsus est figuris ac tropis Homerus, vsuq; eorū posteris ostendit: quo nomine ab omnibus gloria, quæ istis

Iliad. xi.

rebus debetur, meritò illi defertur. Iam cum tria sint genera orationis, quas effictiones vocant, grande, tenue, ac medium: videamus, omnium ne apud Homerum sint exempla.

Orationis genera.

Nam qui cum subsecuti sunt & poetæ & oratione soluta scribentes, vnum de his aliquod sectati sunt: vt, verbi gratia,

Thucydides grande, Lyfias humile, medium Demosthenes.

Grande est, in quo & dictionum & sententiarum apparatus vim in se quandam magnam habet. exemplum est:

Ως ἐπὶ πῶν, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,

Odys. i.

Χεῖρ τεύανταν ἐλών, πάσας δὲ ὄρθυων ἐέλλας

291.

Παντοίων ἀνέμων, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε

Γαῖαν ὀμβρὴν πόντο, ὄρῳρει δὲ θρανόθεν νύξ.

Tenue, quod & materiam dicendi sumpfit exilem, & dictione gracili comprehenditur: vt,

Ως ἐπὶ πῶν, δὲ παυδὸς ὄρέξατο φαίδιμῳ ἔκτωρ,

Iliad. i.

Αψιδὸ παῖς πρὸς κούρων εὐζώνοιο τιθίνης

466.

Ἑλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλο ὄχιν ἀτυχθεῖς,

Ταρβήζας χαλκὸν τ' ἠδ' αὐλόφον ἰπποιοχάπτω.

Medium quod vtrique interiectum, hoc grandius, illo humilius est: vt,

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη φακῆων πολύμητις Οδυσσεύς,

Initio O-

Αλτο δὲ δὴν μέγαν ὑδὸν ἔχων βίον ἠδὲ φαρέρτης

dy. xi.

Ἴων ἐὺπλείην, ταχέας δὲ ἐκχευὰ τ' οἴσους

Αὐτὲ πρὸθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἐειπεν.

Frequens esse apud hunc poetam orationis etiam id genus quod floridum dicitur, quia floris instar pulcritudinem habeat, gratiamq; oblectando aptam, quid dicere attinet? Nam tali apparatu repleta est eius poesis. Forma igitur dictionis

Homeric-

Homericæ eam habet varietatem, quam indicauimus paucis expositis exemplis, ex quib. etiam alia intelligere liceat. Cæterum quoniam omnis sermo qui inter homines vsurpatur, aut historicus est, aut civilis: agedum dispiciamus, nū & horum principia apud Homerum extēnt. Historica oratio est, quæ rerum præteritarum continet narrationem. Omni narrationi occasionem præbent hæc: persona, causa, locus, tempus, instrumentum, actio, affectio, modus: neque extra hæc quicquam vlla in historica narratione inest. Inuenias autem apud Poetam multas non modò rerum aut gestarum aut tanquam gestarum narrationes, sed & singularū circumstantiarum. Personæ: vt,

Oratio historica.

Iliad. e. initio.

*Inter Dardanidas præstans virtutis opumq;
Laude Dares erat, atq; tuus Vulcane sacerdos.
Huic duo erant nati quacunq; ad prælia docti
Phageus, Idæusq; & noti fortibus armis.*

15

Iliad. β. 217.

Aut cum formam alicuius describit: vt Thersitæ,
*Lumina distortus, claudum crus ille trahebat;
Connexi in pectusq; humeri, deformis acumen
Insuper in summo capitis, sum glabra capilli
Caluities illum turpabant. ----- & multa alia, quibus aut formam, aut mores, aut actionem, aut fortunam alicuius personæ solet enarrare. cuius generis est & hoc,*

20

Iliad. v. 215.

Principio Iouis est de semine Dardanii ortus.
ac quæ sequuntur in genealogia Æneæ. Loci descriptio: vt cum insulâ insulæ Cyclosum vicinâ, quæ eius forma, quantitas, ac qualitates, quid in ea & circum eam sit explicat. Itē cum narrat, quæ circa antrum Calypsonis fuerint:

Odyss. i. 116.

Odyss. o. 63.

*Τλη δὲ σπέσθ' ἀμφιπεφύκει τηλεθόσσα,
Κλήθει τ' αἰγυγίς τε καὶ εὐώδης κυπάριςσος.*

30

Temporis: vt,

Iliad. β. 134.

Ibid. 303.

*Quippe nouem toti fluxerunt cælitus anni. & rursus,
Aulide cum classis quondam conuenit Achiuum,
Troibûs & Priamo tristem allatur a ruinam.*
Causæ, cum indicat propter quid fiat res aliqua, aut facta sit. quale est illud initio Iliadis:

*Quisnam illos superum tam dira adurgis adegit?
Quem Latona Ioui peperit, deus ille Pelasgum
Iratu regi, pestem per castra malignam
Dispersit, populum sano exituq; necauit:*

Pontifici

Pontifici nullum quod honorem habuisset Atrides

Chrysa:-- & cætera. Nam hic causa cõtentionis, quæ extitit inter Achillem & Agamemnonem, refertur, pestis; pestis causa, ira Apollinis: huius, iniuria qua sacerdos ipsius erat affectus. Instrumenti, ut cùm scutum describit, quod Achilli Vulcanus fabricatus est. & breuior alia hastæ Hectoris:

*Huc superum gratus regi sese intulit Hector,
Undecimum in cubitum porrectum hastile gerebat*

Iliad. σ.

478. inde.

Iliad. ζ. 318

10 *Ille manu, arata præfixum cuspide, & illam
Fibula committens circumdabat aurea ligno.*

Actionum sunt cum aliæ, tum hæ:

*Atq; illi, & vacuo concursum est aequore campi,
Inuadunt Martem clypeis, & robore & hastis,*

Iliad. δ.

446.

15 *Dantq; si agorem arma, inter sese imboribus asper
Collisis late resonatq; tumultus in auras.*

Affectionis, cum id quod accidit, aut causa, aut actione aliqua declarat: qualia sunt, quæ commemorat de ijs quos ira, metus, dolorve incescit, aut qui vulneratur, occiduntur, vel

20 tale aliud quippiam patiuntur. A causa: ut,

*Indoluit sauo præcordia concitataq; essu
Intumuerè, oculis arsitq; furoribus ignis.*

Iliad. ε. 103

Ab actione,

Sanguine fedata est coma ei pulcevrima, qualem

Iliad. ε. 51.

25 *Formosa essentant Charites: auroq; & amæno
Intortè argento maduerunt sanguine cirri.*

Modus est, qui efficit actionem aut affectionem aliquam, aut respectum, cuius causa alterum certo modo agit, alterum certo modo afficitur: isq; omnibus talibus narrationibus adhæret. exemplum est,

*Hinc intentata guttur iuuenile sagitta
Transadigit Laertiadès: moribundus at ille
Voluitur in laius: eq; manu patera excidit sciti,
Fistulæq; extemplo per nares crassa cruoris*

Odyss. χ.
initio.

35 *Eruptit.--- & cætera.*

Narratio apud eum plerunq; dilatata verbis est, & pro rei quæ refertur magnitudine absoluta, aliquando breuis, ac iuxta efficax: ut hæc,

*Patroclus perijt tibi, deq; cadauere nudo
Certatur: tenet arma, illum quibus exiit Hector.*

Iliad. σ.
initio.

quæ

quæ forma sapienterò utilis est, quòd breuitate & apud eum qui dicit, & apud eum qui audit, plus valet, ac faciliè id quod vult consequitur. Aliquando rem nudam narrat, aliquando exemplo, aut similitudine, aut comparatione adhibita. Exemplo: vt,

Odys. 7. 53. Egressa est thalamo tum prudens Penelopea,

Filisa Latona velut, aut Venus aurea qualis.

Similitudine:

Iliad. 7. Verùm tanquam aries, Graias obit ille catervas.

196.

*Cõparatio
nes Home-
rica.*

Comparatione, cùm similibus rebus iuxta se collocatis at-
que expofitis, ad præsentem rem accommodationem facit. 10
Sunt autem varia apud eum comparationum genera: quòd
assidue & multifariam humanis actionibus atq; affectioni-
bus, aliorum animalium naturas atq; actiones confert. Ali-
quando à minimis similitudinem petit, nõ ad corporis ma- 15
gnitudinem, sed ad naturam eorum quæ comparat respici-
ens. Ita peritiam muscæ exemplo expressit:

Iliad. 9.

570.

Atq; animo illius musca indidit improbitatem.

& multitudinem continuam, eodem:

Iliad. 9.

469.

Qualia muscarum quis crebrarum agmina cernat. 20

Ibid. 87.

259.

Qualia apum densa solutæ examina turba.

Itam quoque & infecutionem ita expressit:

Iliad. 7.

259.

Mox sese toto effuderunt agmine, quales

Sæpe Sciam propter cernis se effundere & vespas, 25

Istant quos morè suo pueri.-----

quod additum est, vt naturalis vesparum iracundia puero-
rum irritatione actior facta, intelligeretur. Item de conti-
nuo sermone ita dixit:

Iliad. 7.

151.

Fundere verba boni: quales sibi sylua cicadas. 30

nam cicada animal est, vt ita dicam, loquacissimum, ac vo-
cem edere nunquam desinens. Promiscuas voces eorum qui
nullo ordine incederent, ita expressit:

Ibi. in it. 10.

359.

Viq; ærum ut celo clangor.-----

& multitudinem quæ in ordinem cõponitur, a uibus com- 35
parat confidentibus,

Iliad. 9.

463.

Cum clangore sedem capiunt.-----

Celeritatem visus & actionis accipitri confert: qui,

Iliad. 9.

283

Cede palumbibus inferus, solucrumq; supremus

Impete pennarum celeri.-----

aliquan-

aliquando aquila:

*Illa etiam sublime volans, caeloq; propinquans,
Velocem pedibus leporem videt eminns, atque*

Iliad. g. 675

Arripit--- visus acumen eo indicans, quod tam procul
cernit: velocitatem, quod animal celerrimum capit. Perfer-
ritur ad speculum hostis, assimulavit ei qui serpentem conspe-
xerit, non dedignatus etiam ab humi reptantibus exemplum
fumere,

Ut cum conspecto gressum quis rettulit angue.

Iliad. γ. 33.

10 Ab alijs animalibus, a lepote & ceruo timiditatis,

Quid stas? cur hinc muleorum instar & pauetus?

Iliad. δ.

A canibus aliquando fortitudinis,

Utq; canes validis duo freti dentibus.---

243.

aliquando amoris erga prolem,

Iliad. η. 360

15 *Ut cum pro teneris caulis canis anxia latrat.*

Odyss. v. 14

aliquando ad studium diligentiamq; custodiendi eam com-
parationem adhibet:

Non secus atq; canes, pecoris custodia clausi

Iliad. η. 183.

Quis data, per vigilas sonitus cum fertur ad aures.

20 Raptum, qui animosè simul & nullo metu fit, lupis adsimi-
lavit:

Utq; agnos haedos & lupi inuasere feroces.

Iliad. π.

Fortes, & qui se de statione peli non sinant, exemplis apro-
rum, pardorum, & leonum depinxit: vnicuilibet id tribuēs,

352.

25 quod esset naturæ ipsius proprium. Apris impetum ad pu-
gnam, qui subsisti nequit:

Qualis apris, ad pugnam talis tunc impetus acrem

Iliad. δ.

Idomeneo tulit.---

253.

Pardali, audaciam compecci nesciam,

30 *Nec transfixa gravi seuam vim desinit hasta.*

Iliad. φ. 577

Leonibus cunctationem, sed quæ in animosum erumpat fa-
cinus,

Tum geminum latus ille, & verberat ilia cauda.

Iliad. υ. 170.

Rursum viri fortis cursum equo cibi saturo confert,

35 *Qualis sibi laturo, & stare ad praesepe recusans*

Iliad. ζ. sine

Fertur equus.---

Contra tardum incessum, ac inuictam in eo perseverantiam
sic indicavit,

Qualis sibi inuitis asinus cum fertur in agros,

Iliad. η. 557

Et passit pueris.---

Formam regiam & excellentem, sic:

- Iliad. β.*
480. *Qualis in armento bos præstantissimus omni.*
Nec maritimorum quidem animalium similitudines præterijt. Polyphi permanfionem, & quam vix à saxo auelli possit, in his extulit, 5
- Od. e. 432* *Ut cùm polypodem caca extraxere cauerna.*
Delphini principatum & imperium in alios, ita:
- Iliad. φ. 22.* *Ingentem veluti pisces delphina marini, &c.*
Sæpenum erò etiam quæ ab hominib. agerentur, alijs comparat actionibus: vt, 10
- Iliad. λ. 67.* *Quales messoris, qui parte ab Sirag, locati,*
& cætera: quibus vitorum sedulitatem ac laboris tolerantiam exponit.
Perspicua similitudine exprobrat parum virilem fletum, 15
- Iliad. π.*
initio. *Quis ploras instar teneræ Patrocle puella?*
Elementis quoque comparare ausus est humanas actiones: vt, 20
- Iliad. β.*
394. *Sic fatum populus clamore excepit Achius*
Ingenti qualis resonat vox litore in alto,
Cùm procurrenti scopulo in mare turbidus Auster
Allidit fluctus, quem nunquam non grauis vnda
Verberat omnigenis agitantibus æquora ventis. 25
- Apparet autem hic eum & auxesi vsum esse, & hyperbola. Non enim contentus fuit clamorem sonitui fluctus cõferre: sed addidit talis fluctus, qualis ad altum littus appellitur, 30
ibiq; elatus in sublime, maiorem sonitum dat. neq; fluctum simpliciter dixit, sed ab austro excitatum, qui maximè humida mouet: idq; in scopulo qui in mare prænditur, ab eòq; alluitur: itaq; perpetuò fluctib. feritur, vñdecunq; venti inci dāt. Hoc ille modo narrationes suas elaborauit: quod ex his paucis exemplis liceat etiã in multis deprehendere. Cõfideremus nunc alia quoque orationis genera, vt & ea primum omnium Homerus animo conceperit, euidenterq; composuerit. Hic quoque similiter pauca exempla proponita, reliquorum intelligentiam patefacient. Oratio contemplatiua (sic appellemus theoreticam) est, quæ ea quæ theoremata dicuntur, complectitur: suat autem ea disciplinarum percepta, siue veritatis artificiosa cognitio. per hæc naturã diuinatum, humanarumq; rerum cognoscere, virtutes ac vitia morum distinguere datur. ac præterea intelligere, artene aliqua 35

*Oratio phi
lofophica.*

aliqua differendi indagare veritatem conueniat. Traſtaue-
runt iſta ij, qui philoſophiæ ſtudio ſuum, vitamque addi-
xerunt: & adhuc partes philoſophiæ habentur, Phyſica, Echi-
ca, ac Dialectica. Quòd ſi ergo deprehendamus omnium *Philoſo-*
horum initia ac ſemina Homerum ſcriptis ſuis inſeruiſſe, *phia par-*
cur non is maiori, quàm quiuis alius, admiratione dignus *tes.*
habeatur? Neque alienum a ratione videri debet, ſi quædam
per ambages & fabulas indicauit. Hæc enim cauſa eſt poe-
ſicos, iſque mos veterum: vt & qui diſcendi ſtudio tenentur,
10 quædam ſubtilitate illeſti, eò facilius inquireret veritatem,
atq; inuenirent: & indoſiles ea non contemnerat, quæ ne-
quirent aſſequi. Neſcio enim quomodo id quod occultè di-
citur, in admiratione habetur: cum contrà vile videatur,
quod manifèſtè effertur. Initium ergo ſumamus ab Vniuer-
15 ſi exordio & ortu, quæ Thales Mileſius ad aquæ ſubſtan-
tiam refert. Videamus, an non primus hoc ſenſerit Home-
rus, cum diceret:

Præbuit Oceanus cunctis primordia rebus.

Iliad. ̄.

Post hunc Xenophanes Colophonius principia rerum au-
tumans aquam eſſe ac terram, videtur anſam arripuiſſe de
20 Homericò iſto,

Vos Verò in terram cuncti redigamini, aquamq;:

246.

Significat enim diſſolutionem Vniuerſi in principia ea, ex
quibus ortum habet. Maximè autem vera opinio quatuor
25 elementa perhibet, ignem, aerem, aquam & terram. quæ vi-
dentur ipſa quoq; Homero nota fuiſſe. ſingularū enim non
ſemel meminuit. Quin & ordinem eorum intellexit. Nam q̄
terra in ſimum ſit omnium, conſideremus. Cum mundus ſit
globoſus, rectè quidem ſuperiorè locum cælo, quod com-
30 plectitur omnia, tribueris. Terra autem in medio proſus
conſtituta, inferior continente eam cælo eſt. Id Poeta præ-
fertim ibi oſtendit, vbi Iupiter ait, ſe demiffa è cælo catèna
terram ac mare ſuſum attracturum, ita vt omnia in ſubli-
mi pendeant. Locus eſt Iliadis octauo libri initio. Porro cum
35 ſupra terram ſit aer, hoc ipſo ſublimiorem ætherem facit:

Abiete conſenſa proceræ, quæ ſuper Ida

Vertice ad ætherem ſublata per aera ſedem

Creuerat. --- Æthere cælum ſuperius,

--- Sterilemq; per æthera longè

It ſtrepitus cælo ſeheimens pugnantibus illis.

Iliad. ̄.

287.

Iliad. ̄.

424.

Item illud:

- Iliad. l. a.* *ἠέτιν δ' ἀνελεν μέγαν ἕρανδον ἄλυμπόντε.*
 467. Partem enim acris purissimam, quæ summo loco est, Iogif-
 simæq; à terra & eius exhalationibus remota, Olympum a-
 iunt dici, quasi ὄλον λαμπερόν, id est, totū splendidum. Quodd'
 autē Iuno Iouis vxor dicitur, cuius est soror, videtur eo sen-
 su dictum, quodd' Iuno intelligatur esse aer, quæ est humida
 substantia. vnde etiam dicit,
- Iliad. o.* — ἠέρα δ' ἦεν Πίτνα πρέθε βαθείαν. —
 initio. Iupiter autem æther sit, quæ est substantia ignea & calida. 10
 vnde illud,
- Iliad. o. 192.* *Sorte Ioui datus est æther, calum, nebulaq;.*
 Germani itaq; videbantur propter contiguitatem ac quan-
 dam similitudinem: vtrunq; enim elementum leue, & quod 15
 in motu sit: coniuges dicuntur, quodd' eorū coitu omnia na-
 scantur. Itaq; etiam in Ida congregiuntur, terrâq; eis herbas
 ac flores edit. Eodem pertinet, quodd' Iupiter dicit, se suspen-
 disse Iunonem, appensis ad pedes eius duabus incudibus:
Iliad. o. 18. nimirum hæ sunt terra & aqua. Maximè autem elemento- 20
 rum cōficiunt explicationem, quæ apud eum loquitur Ne-
 ptunus, tres esse filios Saturni & Rheæ, Iouem scilicet, se, &
 Plutonem, qui inferis imperet: in tres partes vniuersum esse
 tributum, ita vt cuius sua obtigerit dignitas. Ioui enim ces-
 sisse ignis substantiam, sibi Neptuno aquæ, Plutoni aeris: 25
Ibid. 185. eum enim vocat ζόρον ἠερόεντα, quia lumen proprium non
 habet, sed à Sole, Luna, reliquisque illustratur stellis. Quar-
 ta communis omnibus relicta esse dicitur terra. Nam cum
 trium elementorum, natura in perpetuo sit motu, sola terra
 immobilis permanet. Atque huic Olympum adiungit: qui 30
 si mons sit, pars vtiq; est terræ: sin cœli splendidissima & pu-
 rissima pars, etiam hæc erat quinta eum elementis essentia:
 in qua sententia nobiles quidam fuerunt philosophi. Itaq;
 cōuenienter vtrunq; commune dixit: & terram quæ infima
 est ob grauitatem, & cœlum quod ob leuitatem est summum: 35
 quippe versus hæc ea quæ in medio sunt alias deferuntur, a-
 lias efferuntur. Porrò cum elementorum natura ex contra-
 rijs constet, siccitate, humiditate, caliditate, & frigiditate:
 eadēque ob mutuam proportionem atque temperamen-
 tum vniuersas res producant: cūque partes vniuersi muta-
 tio-

rationibus sint obnoxie, interim tamen ipsum nequaquam dissoluatur: hæc inquam cum sint, Empedocles vniuersa constare dixit,

Vinculo amicitia coalescant cum modo cuncta,

5 *Dissidiū in diuersa aliā cum pondere & ergant*

Singula---- elementorum enim concordiam & vnitio-
nem amicitia vocabulo afficit, discordia contrarium. At
Homerus eo prior, per ambages amicitiam istam, discordi-
amq; innuit his verbis:

10 *Nunc terra fines & ad inspectura feracis,*

Principiumq; deū Oceanum & Thetyn genitricem,

Dissidijs quorum longis imponere finem

Vifendo mlti.----

Iliad. 5.

200.

Tale est etiam, quod Martis ac Veneris fabula innuit, quo-
rum hæc Empedocleæ amicitia, ille discordia respondet.

Itaque aliquando congregiuntur, aliquādo disunguntur.

Indicat eos Sol, ac vinculis eos constringit Vulcanus: soluit

autem Neptunus. Vnde apparet, calidam naturam ac siccā, *Odys. 9.*

tum huic contrariam quæ frigida est & humida, aliquando *266.*

20 omnia componere, aliquando dissoluere. Quibus conuenit

id quod ab alijs est poetis traditū ex Martis & Veneris coi-

tu Harmoniam ortam: nimirum ex contrarijs, grauibus ac

leuibus certa ratione temperatis, quandam conuenientiam.

Quomodo autem repugnent sibi inuicem ea, quæ con-

25 traria sunt natura, id occultè indicauit Poeta, vbi deorum

aduersos ordines describit, Græcis partim, partim Troia-

nis auxiliantium, singulorum vim sub inuolucro proponēs.

Ac Apollinem quidem Neptuno opponit, calidum & sic. *Iliad. v. 67.*

cum frigido humidoque: Mineruam verò Marti, ratione *& p. 210.*

30 præditum ei quod rationis est expers, hoc est bonum malo-

rum Iunonem Dianæ, id est, aerem stabilem Lunæ mobilis-

simæ. item Mercurium Latonæ, cum ille rationem notet,

quæ semper inquit & meminit: hæc oblivionem, ei con-

trariam. denique Vulcanum fluuio eadem ratione, qua So-

35 lem mari. Spectatorem pugnæ, eaque gaudentem, facit

deorum principem. Apparet porò ex prædictis, id quoque

Homerum innuisse, vnicum esse mundum, eumq; finitum.

Nam si infinitus esset, non diuideretur in partes finito nu-

mero comprehensas. Et quidem ipsum Vniuersi nomen, v-

num aliquid designat: * sicut & in alijs multis pro singu-

Mundus &

non & fi-

nitus.

lari vitur plurali. Idque ipsum apertius ostendit, dicens:

Iliad. E.

--- *fines terra. & rursus:*

200.

Non si telluris fines adeas, pelagi & e

Iliad. D. 478

Extremos. --- Item:

Iliad. a.

Multitugi super extremo cum vertice Olympi.

499.

Vbi enim est summitas aut extremum, ibi etiam finis. De Sole quoque quid senserit, manifestum est: nempe eum motu circumlari ferri, ac modò supra terram extare, modò infra eam descendere. Hoc enim illi verius docent:

Odyss. x.

O socij, neq; enim noctis qua parte tenebra

191.

Nascamur, vel qua roseis aurora quadrigis

Veclia diem referat, præcepit tibi lampada condat

Titam, qua curru terram superet & supino,

Novissimus. --- Sensit etiam, eum semper supra nos ferri,

itaque eum Hyperionem appellat. Eundem ex aqua terram circumdante, id est, Oceano oriri, inque eandem occidere scribit. Ortum ita explicat:

Odyss. γ.
initio.

Interea stagnum Phæbea relinquit amaranthum

Lampas, & aratro sublata accedit Olympo,

Præbeat ut diuis lucem. ---

Occatum sic:

Iliad. D.

Incedit Oceano clari, lux splendida Phæbi,

486.

Frugifera noctem tellurique intrulit atram.

Formam quoque eius monstrat:

Od. τ. 234

--- splendebat solis & instar.

Magnitudinem:

Iliad. λ.

Ut supra terram nitidus sese extulerat Sol.

734.

Item disertius,

Iliad. θ. 68.

Ut medium cursu Titan superavit Olympum.

Vim,

Iliad. γ.

Sol qui cuncta videt, qui præsens omnia inaudit.

276.

Animatum esse eum, suaque sponte & arbitrio moveri, indicat his verbis:

Odyss. μ.

Sub terras lucem laturus manibus ibo.

381.

A quo eum Iupiter dehortans, inquit:

Phæbe tuam lucem tu dijs ostendere perge,

Quisq; tenent terram mortalibus. ---

Ex quibus liquet, solem non esse ignem, sed aliam præstantiorem naturam: quod & Aristoteles censuit. Quippe cum ignis sursum feratur, anima careat, faciliè intercipiatur, interituique;

restituq; sit obnoxius: Sol in orbē fertur, viuus est, æternus,
& interitus securus. Reliqua etiam cœli sidera Homero nō
fuisse incognita, ex his constat, quæ scripsit:

Pleiadasq; Hyadasq; & Sim grauis Orionis.

Iliad. σ.

5 Descripsit etiam Vrsam, quæ perpetuō cōuertitur circa polum
Septētrionalem, qui nobis semper apparet, ac quæ propter
sublimitatem nunquam horizontem tangit. Ollēdit etiam
eodem tempore rotatione circumagi, & minimum Vrsæ, &
maximum Orionis circulum. Meminit & tardē occidentis

487.

Odysf. ε.

10 Bootis, qui rectus defertur, ac descendunt cum eo quatuor
signa, qualia sex toti nocti tribuuntur. Neq; mirari quispiā
debet, quod non omnia quæ de siderum contēplatione ha-
bentur percensuit, sicut fecit Aratus: nō enim hoc institue-
rat. Elementorum quoq; accidentia quæ sunt, ut motus ter-

273.

15 ræ, & luminum defectus, quibus de causis existerent, non i-
gnorauit. Cū enim vniuersa terra in se aliquid aeris, ignis
& aquæ, a quibus ambitur etiam, contineat: consentaneum
est, in eius profundo vapores ventolos coire. Hos, aut, si to-
ras efferantur, aerem commouere, intus autem detentos

20 intumescere, cū vi foras et impete nitantur. Quod autem
spiritus intra terram concluditur, mari adhibetur causa, rei
causa, quod aliquando exitus obtulerat: quo etiam aliquan-
do cedente, aliqua partes terræ corruant. Hæc Homerus
cū sciret, causam terræ motuum Neptuno tribuit, *νεῦνο*

Terræ mo-

122.

25 *νεῦνο* eum, quasi telluritenentem, & *εὐροσὶ θοῶν*, quod est mo-
torem terræ, passim appellans. Quia verō ventis intra ter-
ram conclusis, tranquillitas aeris existit, & caligo, & Solis
obscuratio: videamus an id quoq; nouerit. Finxit ergo Ne-
ptunum terram concutere, Achille ad pugnam egrello. Qua-

Iliad. υ.

30 lis autem pridie fuerit aeris constitutio, prædixerat, de Sar-
pedone loquens:

initio.

Iuppiter ipse atra Selauit prælia nocte.

Iliad. τ.

Et rursus de Patroclō:

567.

35 *Non adeō Solem, non tunc superesse Dianam
Dixisses, tanta crassus caliginis aer
Obstabat.---*

Iliad. ε. 366

& paulo post precatur Ajax:

*Iuppiter è denso serua pater aere Graios,
Atq; oculis lucem miseratus redde serenam.*

Ibid. 646.

Post terræ motū verò, cum iam spiritus erupisset, vehementes oborti sunt venti. hinc Iuno dicit:

*Ipsa Noti celerem à ponto, Zephyriq; procellam
Exerbo impellens,---*

Posthinc ventos Iris ad Patrocli rogam excitat,

Iliad. φ.

213.

*Ingenti stridore ruunt, scq; ante frequentes
Conturbant nubes.---*

Eclipsis

Solis.

Quin & defectum Solis apparet eum intellexisse naturaliter fieri, cum Luna cum eo coiens, inter nos eumque ad rectam lineam intercedit, eiusque conspectum nobis auferat.

Cum enim prædixisset venturum Vlystem,

Od. ε. 163.

Iam finitio alto mense, atq; alto incipiente,

(hoc est cœunte Luna cum Sole: tum enim finis mēsis prioris, & initium sequētis est) postquam Vlystes venit domum, 15 vates hæc procis ait:

Odyss. v.

351.

*Vnde malum hoc miseri? vobis nox desuper atra
Inuoluit capita & vultus, & fertur ad imos
Vsq; pedes: sed & Smbrosum & adentum ad Orcum
Vestibulum simulacra replent, aulamq; tremenda:
Ipsi cælo Titan, ac luminis exors
(Scandendum) tristi caligine inhorruit aer.*

Venti.

Ventorum porrò naturam accuratè cognitam habuit. Ortus ijs ex humore. nam in aerem mutatur aqua, & ventus est fluens aer. Hoc ille cum multis alijs locis indicat, tum his præsertim verbis:

Odyss. ε.

478.

Ibid.

296.

Humida & ventorum & is.---

Ordinem eorum rectè explicauit ita:

*Vnè Eurvsq; Notusq; ruunt, Zephyrusq; procellis
Creber, & ingentem, qui cælo nubila pellit,
Aduolvens fluctum Boreas.---*

Primus horum ab ortu flat, secundus à meridie, tertius ab occasu, à septentrionibus quartus. Et Subsolanus cum sit humidus, in Austrum calidum mutatur: is tenuior factus in Faonium abit: atq; hic adhuc tenuior redditus expurgatus: 35 que, sit Aquilo. Inde hoc:

Ibid. 385.

Impulsi hic celerem Boream, fluctusq; retulit.

Naturæ conuenienter etiam eorum oppositionem extulit:

Ibid. 332.

*Nunc Aufer Boreæ dimisit quippe ferendum,
Nunc impellendum Zephyrus rapido dedit Euro.*

Novit

Nonit etiam polum Septentrionalem supra terram esse
 lenatum, nobis quidem qui hoc clima habitamus: & con-
 tra Austrinum infra terram depressum. Itaq; de Borea cum
 dicit, eum serenitatem efficere, & magnum fluctu torque-
 re, ad vim desuper incidentis venti respexit. Vocabulo ὄβρις,
 nisum a cano ad sublime innuit Pluuias ex humida exhalatione fieri intellexit, atque his indicauit verbis:

Sanguinis humentes stillauit ab aethere guttas. & Iliad. λ.
Sanguineum in terras rorem diffuauit.--- 5.4.

10 nam antè dixerat:

Quos Sita exuerat dulci Gradibus, eorum Iliad. π.
Sparferat effuso Xanthi ripasq; cruore. 459.

Vnde liquet, quod quæ ab aquis terrestribus sursum effe-
 runtur humida aquisque permixta, eadem similiter deci-
 dunt. Eòdem pertinet & hoc: Iliad. υ.
 329.

15 dunt. Eòdem pertinet & hoc:

Luce autumnali quando largissimus imber Iliad. π.
Decidit.--- tunc enim Sol ex profundo terra,
 385.

quæ sicca admodum est, humorem eleuat turbidum, ac ter-
 ra permixtum: isque ob pondas confertim decidit. Vt au-

tem exhalationes humidæ pluuias gignunt, ita sicca ven-
 tos. At cum in nube ventus includitur, eamque vi perumpit,
 tonitrua fiunt & fulgura, & simul fulmen emittitur.
 Quod Poeta sciens, ita dixit:

Intonuit grauius cum fulgure --- & Iliad. ρ.
 594.
 25 *Tum simul horrendum intonuit Saturnius, atq;* Odyss. μ.
Iniecit nauis fulmen.--- 414.

* * *

Deos esse, omnes sana mente præditi arbitrantur: interque
 hos Homerus primus est. Semper enim mentionem facit
 deorum. vt cum dicit, ἄνακτες θεοί, βῆια ζωῆτες, beati dij: &

facile viuentes. cum enim sint immortales: facilem, & non
 cessaturam habent viuendi naturam, neque cibo opus ha-
 bent, sicut mortalium animalium corpora: De dijs.
 Odyss. ζ.
 46.

35 *Nam neq; edunt panem, neq; vini ducere succos* Odyss. δ.
Consueuere dij: quapropter sanguine casti, 805.
Atque immortales perhibentur.--- Ili. ε. 341.

Quoniam verò poësis deos requirebat agentes aliqua: vt
 sentibus quoque obijceret quæ de his dicebat, corpora illis
 affixit. Et quia nullum corpus, excepto humano, sermone

ac scientia præditum esse potest: itaque singulos deos hominibus assimilauit. Porro magnitudine & pulchritudine eos exornans, simul hoc quoque ostendit; imagines & simulachra deorum humana forma expressa ac dedicata esse propterea, ut etiam qui minus sapiunt, deos tamen esse admonerentur. Ac quia præstantissimi philosophorum corpore vacare iudicant deorum principem atque imperatorem, menteq;ae potissimum esse intelligendum: videtur id quoque Homerus sensisse, apud quem Iupiter dicitur

Paßm. --- *hominum pater atque deorum.* Item, 10
Ol. a. 56. *O pater, & diuum princeps supreme potentium.*
 Atque ipse ait;

Iliad. 9. 27. *Quam generi humano, diuisq; potentior ipsis*
Sim, cerneris. --- & *Minerva Ioui:* 15

Ibid. 32. *Nam satis inuisito scimus robore fretum.*
 Quod si id quoque quaratur, an mente sola percipi posse deum sciuerit: tamen si id palam non professus sit, quippe poësin condens fabulis permultis temperatam, tamen intelligi hoc potest ex his quæ dicit:

Iliad. a. *Inuenit solum secreta in sede sedentem* 20

498. *Illa Iouem.* --- Item:

Iliad. v. 22. *Solus in excelsa calce maneo ipse recessu,*
Inde hæc grata mee capiam spectacula menti.

Ipsa enim solitudo, & quod non permiscetur reliquis diis, sed secum se esse gaudet, seque vitur in ocio, semperque yniuersas res temperat; hæc inquam deum exhibent, qui sola mente sentiatur. Sciebat autem hoc etiam, Deum esse mentem quæ omnia sciret, & administraret. Ita enim loquitur Neptunus:

Iliad. v. *Idem Serrique pater sanè est, eadem patria ambos* 30

354. *Proruli: in lucem sed me prior editus ille,*

Nouit plura. ---

Sæpè etiam hoc ponit,

His actis, aliud secum pater ipse solutus:

Præviden- id nimirum significans, eum semper cogitare aliquid. Ad co- 35
tia & fa- gitationes Dei pertinent etiam prouidentia & fatum: de
tum. quibus multa apud philosophos disputantur, quibus omnibus ansam præbuit Homerus. Ac de prouidentia quidem quid dicamus? cum per totam poësin dij non tantum ipsi inter

inter se de hominibus colloquantur, sed etiam in terrâ descendant, atq; cum illis versentur. Pauca ex epli causa consideremus. Tale est illud Iouis ad Neptunum:

Qua mea sit nostri frater sententia: curam

Iliad. v.

5 *Illorum, quanquam pereunt, gero. --- Et alibi,*

20.

Proh mihi quam chara sua nunc & irmania circum

Iliad. x.

Cursu agitur, nostrumq; & irget miseratione pectus.

170.

Regiam quoq; dignitatem, & humanitatem, indicat his:

Nos Laertiada capiat ne oblitio magni?

Odyss. a.

10 *Cuius in humana summa est sapientia gente,*

66.

Sacra deum summaq; colit qui religione.

In quibus vides, ut Vlysses laudet primum à prudentia, deinde à deorum cultu. Passim autem licet animaduertere, quomodo deos inducat hominibus operam nauantes: ut

15 Mineruam aliquando Achilli, semper Vlyssi: Mercuriū Priamo, & rursum Vlyssi. In vniuersum autem arbitratur deos semper hominibus adesse. Sic enim ait:

Namq; peregrini sub forma saepe, & agiq;

Odyss. g.

Hospitis occulti è Superi plerumq; latentes

486.

20 *Perlustrant & res, hominumq; immittit facta,*

Iustitiamq; & vident coram. ---

Prouidentia deorum proprium est, quod volunt homines iuste viuere. Id euidentissimè pronunciat Poeta:

Nam non facta hominum superis inhonesta probantur,

Odyss. z.

25 *Sed scelera per nos instigunt fontibus acres. Item,*

83.

Iusta Iouem quando in mortales asperat ira.

Iliad. w.

Iudicia exercent qui si, non legibus aequis.

Quemadmodum autem deos hominum curam gerere, ita

30 cit. Itaque & Imperator rebus secundis ait,

Damnabit & totus Iupiter me spero, dyq;

Iliad. d.

Hinc diros arcebo canes, absq; amq; ---

527.

& in periculo constitutus,

Iuppiter è denso serua pater aere Graios.

Iliad. g.

35 Item interfecto hoste, ille:

646.

Hunc hominem postquam superi iugulare dederunt.

Iliad. x.

at moriens alter:

Tu caue, me propter tibi ne datum ingruat ira.

381.

Vnde ergo, nisi ex his, ortum est Stoicorū illud decretum?

Ibid. 359.

Proinde vnum esse mundum, in quo cum diis homines versentur

sentur tanquam in republica iustitiæ cōmunicatione con-
iuncti, docet. Cū enim scribit,

Iliad. v.
11110.

Concilium Themidem superis indicere mandat

Iupiter. --- & paulo pōst:

Cur ad concilium Saturno nate Vocasti?

Calicolas? num res Danaum Troumq; Solutas?

quid aliud hæc ostendunt, quā ciuitatis in morem gu-
bernari mundum, consiliaque capere deos principe delibe-
rationiseo qui est dēorum & hominum pater? De fato sen-
tentiam perspicuè his verbis indicat:

Iliad. ζ.
488.

Fatum.
Volunt. as.

Nemo ad eō siue ille malus, siue est bonus, unquam

Natus homo, se se potuit subducere fato.

atque alius etiam locis vim fati confirmauit. Sensit autem
id, quod post eum nobilissimi philosophi, Plato, Aristote-
les & Theophrastus, non omnia fato euenire, sed & in ho-
minibus aliquid esse positum, quibus initium quidem à vo-
luntate est: cum eo autem coniungitur quodammodo ne-
cessarium, cū quis eo quod volebat actō in id quod nole-
bat incidit. Hoc multis locis aperte monstrauit, atque ad-
eō vtriusque poeseos initio. Nam in Iliade dicens, iram A-
chillis causam exitij Græcis fuisse, tunc Iouis voluntati sa-
tisfactum ita scribit. In Vlyssæa monstrat, socios Vlyssis sua
stultitia in perniciem prolapsos: peccauerunt enim cū sa-
ceros Soli boues aggressi sunt, quibus abstinere licebat. Erat
enim prædictum:

Odyss. μ.
138.

Sicordi reditus Sobis, neque tangere Solis

Armenta est: Ithacæ, quamuis mala plurima passi,

Ibuis: exitio stabit retrigisse supremo.

Iraque ergo in ipsorum erat potestate, abstinere ab iniuria:
quod autem ob illatam iniuriam perierunt, fato consecu-
tum est. Licet etiam id quod aliàs euenturum erat, prudenti-
æ auxilio effugere. quod hoc exemplo docet:

Odyss. ε.
327.

Hic etiam præter fatum perisset Vlysses,

Quantumuis patiens: in mentem casia Pallas

Consilium præsens illi nisi prompta dedisset.

Irruit, atque manu faxum complexus Ciræque,

Multa gemens recinet, dum fluctus iranseat ingens.

Hic enim vice versa cū esset petiturus, à prouidentia ser-
uatus est. Cæterum quemadmodum Philosophi de multis
ac variis rebus diuinis loquendi ansas ex Homero plerunq;
sumpse-

sumpserunt, ita etiam de humanis. Primum hoc in disputatione de Anima experiemur. Omnium de hac opinio- *De anima.*
 num nobilissima est Pythagoræ ac Platonis, qui eam immortalem afferunt: & quidem ei Plato etiam alas affingit.
 5 Quis ergo primus hoc pronunciauit? Homeras, qui præter alia hoc quoque dixit:

Ψυχὴ δ' ἐν βελέων παμμένε, αἰδῶ δ' ὄβελήκε. *Iliad. χ.*

vocabulo αἰδῶ intelligit locum qui videri non possit: si. 363.

10 ue aërem quis accipiat, siue locum sub terra. Tum in Iliade Patrocli animam fingens dormienti adstare Achilli,

(*Inde Menætiada miserandi anima adstare illi.*) *Iliad. J.*

sermonem ei attribuit, in quo & hæc sunt, *66.*

Nam simulacra procul me arcent, & lumine vite

Iam cassorum anima.

15 In Necya autem quid aliud tota agit, quam ut post mortem superesse animas ostendat & loqui, simulatque sanguinem biberint? Sciebat enim, sanguinem esse alimentū spiritus: ac spiritum esse vel ipsam animam, vel animæ vehiculum. Apertissimè autem hoc quoque pronunciauit, se hominem nihil aliud existimare, quam animā. Ita enim scribit:

Ἠλθε δ' ὄπ' Ψυχὴ θεοαῖν Τηρεσίας *Odyss. λ.*

Χρύσειον σκῆπτρον ἔχων. — *91.*

Dedita enim opera cum substantiūm Ψυχὴ fœminino genere posuisset, masculino genere adiectiūm applicauit, ut ostenderet ipsam animam esse Tireciam. Atque iterum post:

Τὸς ὄμετ' εἰσενὼν Ἰαβίλῳ Ἡρακλῆϊ *Ibidē 600.*

Εἶδωλον, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.

30 nam hic quoque ostendit, quod simulacrum, quod a corpore auolarat, neque quicquam secum illius materiæ traheret, imaginatus sit: purissima autem animæ pars quæ discessisset, ipse fuerit Hercules. Hinc philosophis id quoque videtur, corpus esse quodammodo carcerem animæ. Quod & 35 ipsum primus ostendit Homerus. Corpus enim viuentium semper appellat δέμας: ut,

Οὐ δέμας, ὅτε φιλῶ. — Et

— δέμας δ' ἠήλο γυναικί. Et iterum

— ἦτοι ἐμῶ ἀρετῶ, εἶδες τε δέμας τε.

Iliad. α. 115.

Od. δ. 796.

Ol. τ. 251.

Id

Id autem, quod amisit animam, σῶμα, neque aliud quicquam appellat: vt in his,

Iliad. χ.

343.

Odyss. ο.

185.

Odyss. λ.

54.

Σῶμα δὲ οἶκε δ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν. — Et
Σῶμα τ' ἀκνήδεια κῆται ἐπὶ μεγάροις Οδυσῆος. Et

Σῶμα γὰρ ἐν μεγάροις Κίρκης κατελείπομεν αὐτοί. 5

Idem enim corpus viuo homine, veluti vinculu quoddam erat animæ: & eo mortuo, quasi σῆμα, id est monumentum relinquitur. His consequens est aliud Pythagore decretum, mortuorum nempe animas transire in formas alias corporum. Sed ne hoc quidem ab opinione Homeri alienum est. Qui enim induxit Hectorem cum equis colloquantem, & Antilochum, ipsumque Achillem: atque hunc quidem non loquentem modò, sed & audientem verba equi: tum canem qui hominibus prius, iisque domesticis, Vlysses cognouerit: quid aliud quam communitatem rationis agnationemque humanæ cum brutorum animis ostendit? Ij quoque qui Solis boues ederunt, ideòque periêre, monstrant, non boues modò, sed & alia quæuis animalia, vt eandem viuendi naturam sortita, à diis magni fieri. Tum quòd focij Vlyssis mutantur in porcos, & alia id generis animàtia, eo ænigmate innuitur, dementium hominù animas in bestiarum corpora immigrare, cum incidant in Vniuersi circularem reuolutionem: quam Circe ipse appellat, & (vt par erat) Solis filiam facit, habitantem in insula Aææ: cui insulæ à verbo αἰάζειν nomen dedit, qui homines propter mortem lamentantur. Atqui Vlysses, quia esset sapiens, istam mutationem perpessus non est: contra eam à Mercurio, id est ratione, munitus. Acidem ille ad inferos descendit, quasi indicans, a corpore animam posse separari, inspectòque sit animarum cum bonarum tum malarum. Ipsam porò animam Stoici definiunt spiritù cognatum, & exhalationem sensibus præditam, quæ ex humore corporis accendatur. In hoc Homerum secuti sunt, dicentem:

--- Dum γὰρ ἅλιος hos reget artus. 35

Iliad. κ.

89.

Iliad. ι.

102.

Et iterum,

Ἴψα ἑνὴν τὴν γῆν τὸν κῆρ σέθεν ἀβίηται.

In his animam viuificantem humide rei comparat: eam verò quæ iam extinguitur, fumo. Quin & ipso spiritus vocabulo vtitur, de anima loquens:

Sic

Sic ait, atq; animi magnam inspiravit ei vim.

Iliad. θ.

Et alibi:

162.

Expirans animam. --- Item,

Iliad. δ.

Hæc Sibi respiravit, & in præcordiis rursum

524.

Vis animi est collecta. --- id est, postquam spiritum

Iliad. χ.

dispersum collegit. Item,

Tum respiravit rursum, Borea simul afflans

475.

Pænè exhalantem Sout am lenis aura refecit.

Iliad. ι.

- 30 Nam animo deficientis spiritum externus flatus refocillās, 697.
quippe cognatus, in vitam reuocat. Huc facit, quod & ex-
terno spiritui id nominis tribuit, vnde animam Græci de-
ducunt.

ἢ καὶ μάλα ψύχασα. ---

volens dicere, *Iliad. υ.*

440.

- 35 Contra spirans. Iam Plato atque Aristoteles incorpoream
esse animam senserunt, sed quæ semper circa corpus versa-
retur, eoque vehiculi loco vteretur: inde etiam a corpore
digestam, spirituale quoddam quasi impressum simula-
chrom saepe secum trahere, seruante eam qua in corpore
30 fuerat prædita formam. Ita Homerum quoque nunquam
in sua poësi inuenies corpoream dicere animam: corporis
enim vocabulum cadaueri vbique attribuit, vt & antè pau-
cis ostendimus. Cum autem animæ, etiam philosophorum
iudicio, pars ratione prædita, in capite sit collocata: altera
35 ratione carens, cuius ea vis, qua irascimur, in corde sedem
habet: quæ appetit, in ventri propinquis partibus: videa-
mus nūquam iis prior Homerus hoc nouerit discrimen.
Finxit enim Achillis rationem iræ reluctansem, eumq; eo-
dem momento deliberantem, vtrum vlcisceretur eum, a quo
30 fuerat læsus, an verò iram compesceret.

*Facultates
anima.*

Hæc inter mentis insus, animiq; furorem

Iliad. ε.

Voluebat dubius. --- nimirum recta ratione & ira

193.

luctantibus inter se: ab illa autem superatam fuisse iram,

Minerua superueniens indicat. Atq; alibi etiam rationem
35 ostendit, quæ irascenti parti præcipiat, atque tanquam sub-
dito magistratus imperet:

Passè anime his grauiora, feras.

Ac saepe quidem irascens pars rationi obtemperat: vt hic: *Cdyss. v.*

sequitur enim,

18.

Sic

*Sic animi motum fatuus reprehendit: Et illi
Paruit, ex templo rationis, consilio cor.*

Sic & ea pars qua dolemus, rationis dicto audiens indu-
citur.

- Iliad. 7. Nunc quanquam tristes, qua praecessere finamus: 5
65. Cogamusq; animo iustum parere dolorem.*
- Aliquando iram rationi praevalentem ostendit: non ob-
scure ostendens, se id non laudare, sed vituperare. vt cum
Nestor Agamemnoni exprobrat iniuriam, qua Achillem
affecerat: 10
- Iliad. 1. 108. Non equidem arbitrio nostro: nam plurima contra
Dicebam, cordis motus tu verosecutus
Indomiti, charum superis iniustus Achillem
Lassit --- Similia horum sunt Achillis ad A-
iacem verba: 15*
- Ibid. 641. Recte cuncta quidem mihi tu dixisse & ideris,
Sed mihi cor penitus turgescit tristibus iris,
Cum decore atq; omni me orbatum laude recordor.*
- Sic & à metu nonnunquam ratio vincitur. vt cum Hector
cogitasset pugna Achillem subsistere, 20
- Iliad. 7. Praest at quamprimum sauis concurrere telis.
230. Et superum qua sis ferro tentare & solutus.*
- mox appropinquante Achille, retrocedit:
- Hunc simul aspexitq; timoreq; inhorruit Hector,
Nec iam stare loco valuit, sed territus intra
Portam abiit. --- 25*
- Affectus. Id quoque manifestum est, affectus ab eo in corde colloca-
ri. Iram: vt;
Odyss. v. --- Iustus latrabat ei cor. Dolorem: vt,
milito. Quo tandem & q; tuum cor edes mi nate dolendo: 30
Iliad. 11. Metum: vt,
126. Cor mihi quippe fuga linqvit praecordia, & extra
Iliad. 11. Procurrit, mihi membra metus quassatq; tremore.
92. Eodem modo etiam audaciam, siue animi confidentiam in
cordereponit: 35*
- Iliad. 11. Perpetuiq; iubet cor praelia Martis obire.
12. Ex praedictis vilum est, Stoicis principatum animi in corde
esse, concupiscentiam circa ventrem habitare. Id Homerus
multis indicat: atque hoc etiam,
Ad pugnam sed me venter damnosus adegit, Et
Non*

Non occultari Ventris damnosa cupido

Odyss. σ. 54

Sustinet.---- Causas quoque & naturam affectuum,

Odyss. ε.

qui irascenti animæ accidunt, monstravit: Iram ab iniuria excitari, esse sanguinis efferuescentiam, & eius qui huic ins est spiritus, ostendens ait:

287.

Indoluit, sano prae cordia concitataq; astu

Iliad. α. 103.

Intumuerunt, oculis arsiq; furentibus ignis.

Pro æstu habet μέν, quo spiritum notat vocabulo, qui insit, & iratis incendatur. Idem rursus spiritus in metu percussis, confunditur atque refrigeratur: & ob id horrores & tremores, ac pallores in corporibus eueniunt. Hæc enim omnia refrigeratio efficit: pallorem, quod calore in medio concurrente rubor superficiem relinquit: tremorem, quod intus collectus agitat usq; spiritus, corpus pulsatur: horrorem, quod humore densato pili pressi eriguntur. Hæc omnia Homerus discrete indicat, ita:

Pallentesq; metu.---- &

Iliad. α.

Pallidus inuasit metus hos.---- &

Sæpe.

---- mihi membra metus, quassatq; tremore. Item:

Iliad. β. 93.

Sic fatur. sed mens longa uo proliuis ingenti

Iliad. ω.

Est confusa metus, relictis per membra pilisq;

Tunc steterunt.---- Eadem de causa, pro extimuit, *347.*

πίγνσε ponit, quod est, dirigit: & metum κρύβεντα vocat, id est gelidum: & cum audaciam, tum bonam spem, δαλτα ωρην appellat, quasi calorem diceret. Atq; hoc modo ille prauos affectus diuisit. Cum verò Aristoteles indignationem (id enim Nemesein intelligi volumus) & miserationem bonos affectus censeat: (nam Nemesis est, cum boni ægre ferunt rebus secundis indignos uti: misratio, cum ægre ferunt bonis male esse) etiam hæc Homerus bonis conuenire censeat, cum ipsi adeo Ioui tribuat. Nam inter alia sic quoq; scribit:

Maisori tamen Asiæ concurrere cauit,

Iliad. λ. 542

Succensebat ei quoniam Saturnius ipse,

Obuius aduerso se ferret meliori.

Atq; idem Iupiter alibi eundem Hectorem miseratur, cum circa moenia fugaretur. De virtute porro & vitio animi quid senserit, passim significat. Cum enim animi pars aliqua intelligentia sit & ratione prædita: altera bruta, & affectibus obnoxia: ideoq; medium inter Deum & bestiam ho-

Iliad. χ. 168

Virtus &

vitium.

mo locum teneat: Poeta summam virtutē, diuinam cense-
& extremū vitium, belluinum: quod ipsum postea Aristote-
les indicauit. Atq; hoc in cōparationibus declarat. Semper
enim bonos Deos dēis, id est, deorum similes appellat:

Iliā. β. 167 ---- *Consilioq; pares diuinū genitori.* 5

Iliā. v. 103. De vitiosis, tumidos fugacibus ceruis adsimilat, & pastore
carentibus ouibus, & leporibus agitat. De iis autem qui
temere & inconsiderate ira efferuntur, scribit:

Iliā. 474. *Non furor est tantus panthera, siue leonīs,* 10
Sine immanis aprī, quo vix sehemētius vlla

Iliā. ε. 20. *Perfurit, aut rabie desauit bestia tanta:*
Panthoida claris est quantā ferocia in armis.

Dolore grauiori affectorum eiulatus vocibus luscinię con-
tulit, quæ

Od. ω. 217 *Amisso queritur factus: quos durus arator* 15
Observans, nido implumes detraxit. ----

Virtutem porrò Stoici in vacuitate affectuum ponunt, ea
secuti, quæ Homerus dicendo omnem affectum sustulit. vt
de dolore ait,

Iliā. τ. 228 *Quo magis est æquum tumulis mandare peremptos,* 20

Iliad. ω. *Immaniq; animo stertum donare diurnum? &*
Quid tenera ploras instar Patrocle puellæ?

De ira autem,

Iliā. ε. 108. *O Svinam ex hominum & diuinū contentio cætu,* 25
Itaq; tollatur. ---- De metu,

Iliā. ε. 252 *Vt metuam nobis, frustra ne perge monere. &*
Iliad. ο. *Eminus ac si quis nostrūm, vel cominus ictus*

494. *Occumbat sane. ----*

Iliā. η. 161. Ita etiam ad singulare certamen prouocati, absq; metu pa- 30
rent, pluresq; vnus loco prodeūt. Et qui vulnus acceperat,
nihilominus forti est animo, atq; ait,

Iliā. λ. 388 *Te strinxisse pedis calcem mihi vulnere iactas.*

In Iliade Et fortis quisq; confertur leoni, apro, torrenti, aut procel-
passim e. la. Contra Peripatetici vacuitatem affectuum humana cō- 35
782. &c. ditione superiorem iudicantes, moderationem eorum sta-
tuunt, excessuq; eorum sublato virtutem mediocritate de-
scribunt. Ita Homerus etiam præstantissimum quenque
neque abiecto animo, neque tamen omni timore vacuum
atque dolore, sed hoc præstantem deterioribus inducit,
quod

quod non omnino ab affectibus regatur. Hæc enim eius sunt:

*Semper degeneris mutatur enim color, atq;
Stare loco haud patitur mens irrequieta pauentem,
Viq; metu mortis quatians præcordia, & ipsos
Collidens trepido dentes stridore sanantes.
Semper at est fortis color idem, nec grauis illum
Pertentat nimium metus. ---*

Iliad. v. 252.

Quibus perspicue nimiū metum generoso animo adimēs,
10 moderatum aliquem eidem relinquit. Quod idem de similibus affectionibus, dolore nimirum, & ira, intelligendum est. Tale est & hoc,

*Troibus Aiace membra intremuere & idendo:
Ipse etiam pulsam per se, sit pectoris Hector.*

Iliad. v. 215.

15 nam cum alij etiam aspectu tremere, is qui in periculo esset constitutus, fortis quia erat, tantum animi motu afficiebatur. Sic aliter Dolonem vel Lycaonem fugere facit, aliter Aiace & Menelaum: retro cedentes hos, & pederentim se recipientes, veluti leones à stabulo profligatos. Eodem
20 modo dolentium & lætantium discrimina constituit. Verbi gratia: Vlysses, narrans quomodo Cyclopiibus imposuisset: ait,

--- Est mihi tunc in pectore risus obortus.

At proci cum prostratum viderent Irum,

25 *Sublati manibus risu tum dissiluerunt.*

Odyss. v. 99.

Discrimen autem vtrisque in inferioribus apparet. Et Vlysses quidem uxorem suam caram sibi videns ipse causa flere, perfert, nam ei

Intra palpebras, & veluti si cornea haberet,

Odyss. v. 220.

30 *Ferrea siue immota manebant lumina. ---*

At proci amore eius correptis, cum eam cernerent,

Genua labant, & sic alia animum pertentat amoris,

Odyss. v.

Concubitusq; eius voto sibi quilibet optat.

211.

Talia Homerus habet de animi facultatibus atq; perturbacionibus. Cum verò de bonis & felicitate multa sint à philosophis dicta, id apud oēs constat, maximum bonorū esse virtutē animi. Sed Stoici virtutem sufficere putant ad beatitatem: occasione ex Homericis petita, q̄ sapientissimum ac prudentissimū virum Vlyssē fingit, gloriæ causa labores summos perferre, ac voluptates contemnere. Prius ita:

De felicitate.

Odyss. d.
245.

*Quale fuit facinus, cui fortiter ille subiuit?
Verberibus proprium corpus turpauit acerbis,
Inuoluenſq; humeros pannis, seruiq; miselli
Assumpta hostilem forma penetravit in urbem.*

Posterius hoc modo:

Odyss. i. 30.

*Sane detinuit secum me diua Calypſo,
Atq; Aea domi tenuit me callida Circe,
Viraq; me gaudere suo conata marito:
Sed nunquam nostram suadendo impellere mentem
Eualuere.---*

Maxime aut virtutis gloriam comendat, cum Achille quem facit non fortem modò, sed & formosissimũ, & pedibus velocissimum, & natalibus summis ortum, illustriq; patria, & summi deorum auxilio adiutum: Vlysem aut sapientem sane, & animo infractò præditum: sed neq; statura, neq; forma eadem, parentibus non admodum claris, patria ignobili, inuisumq; deo alteri: quorum tamen nihil obstitit, quin gloriam egregiam consequeretur, eo quod animi virtute præditus erat. Peripatetici verò primas partes bonis animi deferunt, prudentiæ scilicet, fortitudini, temperantiæ, iusticiæ, secundas bonis corporis: ut sunt bona valerudo, robar, pulcritudo, celeritas. externa bona, tertiæ sunt iis classis: ut gloria, ut natalium nobilitas, ut diuitiæ. Ac laudabile quidem esse statuunt, & admiratione dignũ, in doloribus, morbo, paupertate, aliisq; non sponte nostra accitis calamitatibus uti animi virtute malis resistentem: non tamen expetendum hoc, neque beatũ. At in prosperitate sapere, id re vera esse felicis. Neque enim possessionem tantum virtutis, sed usum etiam efficaciamq; esse honestam. Atq; hæc ipsa palam demonstrat Poeta noster. Deos enim vocat *δοτῆρας ἐδωρ*, id est, datores bonorum, quæ erant homines votis à diis poscunt: nimirum, non ut nulli sibi vsui futura, aut neq; vtilia, neq; inutilia, sed ut ad felicitatem conductura. Quæ ergo sint bona, quæ ab hominibus expetuntur, & ob quæ beati habentur, passim declarat. Simul omnia de Mercurio,

Odyss. d.
324.

Iliad. v. 330

*Qualis corpore tu pulcher, formaq; stupenda,
Atq; animo prudens, & natus patre beato.*

Tribuit ei pulcritudinem corporis, prudentiam & nobilitatem. Aliquando singula:

Eluis

- Huic formam superi dederant, & amabile robur.* Iliad. ζ. 156.
 & rursus de alio quodam: Iliad. β.
Diuitias diuū genitor super addidit amplas. 670.
 Nam diuitiæ quoq; donum sunt Dei,
 5 *Distribuit generi humano quas Iuppiter ipse.* Iliad. ζ. 188.
 Aliquando & honorem bonum esse cenet:
Ac mihi Palladis & Phœbi tribuantur honores. Iliad. θ. 541
 Aliquando prolem:
Quam prodest natum extincto super esse parenti. Odys. γ.
 10 Et fruitionem domesticarum suarum rerum: 195.
Nunc pateris libate deo porroq; valeat,
Meq; domum incolamem patriam dimittite Vestra. Odys. v. 40
Omnia enim confecta, mea qua mente solebam,
 15 *Aspicio: comites, & splendida muneris cerno,*
Qua mihi fasces precor diorum & leta voluntas
Esse velit, socios cara et cum coniuge saluos
Inueniam, patriam reduci cum corpore tangam.
Vos hic in dulci patria præbeate manentes
 20 *Gaudia coniugibusq; & nati plurima Vestris.*
Prospera cuncta dii mittant: sit publica Vestro
Læticia, & secura malorum tempora regno.
 In comparatione autem bonorum ostendi virtutem præstantius esse bonum, quam diuitias:
 25 *Qui tunc bellum auratus adibat more puella,* Fine Bæotia.
Silueus: non auro potuit depellere pestem. Item: Odys. δ. 93
Quam non latus opes ego diues possideam istas. Odys. θ.
 Item prudentiam pulcritudine esse potioem: 169.
Inuenias forma cui non sit tanta venustas:
Prudentis eloquio seâ quem Deus exornarit.
 30 Manifestum ergo est, etiâ corporis dotes eum, & quæ sunt
 externæ istius felicitatis, in bonis numerare. Quod autem
 sine his ad vitam beatam virtus non sufficiat, ita ostendit:
 Duos viros perfectâ virtute præditos inducit, Nestorem &
 Vlysem, aliis præstantiores, & inter se prudentia, fortitudi-
 35 ne atq; facundia pares: cæterum diuersa vros fortuna. Nam
 Nestori quidem,
Cum chara primùm matris prodiret ab aluo, Od. δ. 208.
Et cum querenda faceret connubia proli,
Fausa dedere dii, & vitam tribuere beatam.
Ipsè domi longum felix pertexuit æuam,

Consilioq; bonos natos, & fortibus armis

Spectant. ----

Contra Vlysem quantumuis consultum, & astutum, & cordatum, saepe interim infelicè nominat. quippe cum Nestor reditum in patriam suam citò & tutò cõfecerit: Vlyses diu admodum vagatus, labores & pericula innumera subierit. Adeo optabile & beatum est, virtuti fortunam non repugnare, sed adminiculari. Virtutis porrò, nisi agat, possessionem nihil prodesse, ex verbis appareret, quibus Patroclus Achillem obiurgat:

Iliad. v. 31. O Virtute quidem, at nullius prädite frugis, 10
 Ni turpe exitium miseris defendis Achivis,
Quis Virtute tua fretus latabitur olus?
αἰναπέτλω, id est, infelici virtute præditum eum appellans, qui eam inutilem nihil agendo redderet. Atque hoc ipsum suum ocium Achilles deplorans, ait: 15

Iliad. ε. 104 *Naubus esideo telluris inutile pondus,*
Inter magnanimos Virtute ego primus Achivos.
Iliad. α. Indignatur se virtute sua non uti. nam iratus Græcis,
489. *Non ad concilium, non ille ad prælia adibat.* 20
Seq; domi residens miserè cruciabat, & acri
Pugnandi desiderio proprium cor edebat.
 erat verò a Phœnicie eductus,

Ili. i. 442. *Vi sermone simul, rebusq; Saleres agendis.*
 Itaq; etiam mortuus molestè teti istud ocium:
Od. λ. 487 *Mallem equidem in terris ferus tolerare labores* 25
Paupere sub domino, quam manibus imperitare.
 & paulo pòst causam explicat:

Nam non talis es nunc sum defensor, ad aliam
Qualis eram Troiam, supera cùm descerer aura.
 Pònd quod Stoici dicunt, bonos viros diis caros esse, ab Homero accepertunt. De Amphiarao enim dicit: 30

Odyss. ο. *Iuppiter hunc magno, Phæbusq; amplexus amore.*
 245. Et de Vlyse:

Od. γ. 52. *Gausa est sapiente viro, iustiq; Minerva.*
 Eorùdem decretum est, disci posse virtutem, principiumq; 35
 eius esse bonam indolem, (quod & Homerus docet:

Odyss. δ. *Nam tali genitore satus recte omnia dicis.)*
 206. perfici autem institutione. Virtutis enim scientia, est recte vivere: id est, scire quæ agenda sint rectè victuris. Hæc quoque apud Homerum sunt:

Infan-

Infantem, nondum bellis se fore se peritum. Et alibi: *Iliad. s.*

Nec mi animus tamen hoc suavit: nam vivere recte 440.

Doctus eram.

Iliad. 2.

Et Phoenix de Achille ait:

5 *Idcirco hac opera voluit te discere nostra,*
Ut sermone simul & aleas, & rebus agendis.

444.

Iliad. 1.

Quia enim vita in actione & sermone consistit, propterea 442.

horum se doctorem adolescenti datū ait. Ex quibus liquet,
quod omnem virtutem discendo percipi senserit. Ad hunc

10 ergo modum primus omnium Homerus de natura & mor-
ribus philosophatus est. Eiusdem considerationis sunt, A-
rithmetica etiam, quæ est numerorum scientia, & Musica, *Arithme-*
quas plurimi fecit Pythagoras. Videamus an de his quoq; *tica.*
aliquid Homerus dixerit. Ac dixit sane plurima: sed pauca

15 adduxisse, satis erit. Pythagoras, cum maximam vim nume-
ris tribueret, omniaq; iis accepta ferret, tam conuersiones
siderum, quàm ortus animalium: duo suprema principia
cōstituit eorum: finitum alterum, quod est vnitatis, alterum
infininitum, qui est binarius: alterum bonorū, alterū malo-

20 rum principium. Vnitatis enim natura si aeri insit, bonam
temperiem: si animo, virtutem: si corpori, sanitatem: si ciui-
tatibus & familiis, pacē & cōcordiam præstat. Omne enim
bonum cōcordiæ cognatum est: contra, binarij natura aeri

25 & familiis seditiones ac odia inferit. Omne enim malum ex
dissidio oritur. Itaq; & de reliquis ordine numeris, parem,
imperfectum & indigentem: contra imparē, plenum ac
perfectum appellauit: quod scilicet hic cum pari mixtus,
semper suam retinet naturam, abundante semper impare:

30 idemq; impar secum ipse compositus parem generat. For-
cundus enim est, & habet principij vim, neque diuisionem
admittit, semper in eo vnitatis superante. at par, neq; impa-
rem producit secum compositus, neq; diuisionis est expertus.

Proinde etiam Homerus vnitatis naturam in bono, & bi-
35 narij in malo posuit non raro. Apparet hoc & ex his, quod bo-
nus ei cōueniens, ac talis affectio cōueniēti aliquoties dicitur: ac
contrarium dicitur. Huc & id facit:

--- *Domino plures non expedit esse;*

Iliad. 2.

Esto vnus dominus. --- Et:

212.

Odysf. 7.
126.

*Non in consilio, non nos dissensio in ipsa
Turbauit pugna: semper fuit vna voluntas.*

Semper autem impari numero, vt praestantiori, vitur. Nam totum quoq; mundum in quinq; partes diuidens: tres, quæ in medio sunt, distribuit:

Iliad. o. 188.

*Nam tribus est mundus diuisus partibus omnis,
Quisque suum sortitus honorem.---*

Odysf. 7.
initio.

Od. λ. 130.

Iliad. λ.

171. & c.

Iraque etiam Aristoteles quinq; elementa esse sensit: quasi impari & perfecto numero in omnibus plurimam vim obtinente. **Quin** & diis superis imparia dedicat: Nam & Nestor Neptuno nouies nouem bobus litat, & Vlysses iubet Tiresias immolare suouetaurilia. Et Achilles parentat Patroclo paribus omnibus: quatuor equos, duodecim Troianos adolescentes, & de nouem (quos habebat) canibus duos rogo iniicit, vt sibi septem seruaret. Sæpe autem aliàs ternario, quinario & septenario vitur numero: præcipue autem nouenario: vt,

Iliad. η. 160.

Od. λ. 310.

Iliad. α. 53.

Iliad. ζ. 174

Surrexere nouem ad pugnam, sic Nestore fato. Item:

*Annos quippe nouem nati, tam peccore lato
Ter tres aquabant cubitos, proceraq; in vlnas
Corpora tollebant totidem. --- &*

Tela nouem Phæbi solitabant dira diebus. &

Ter tribus hostitium cui præbuit ille diebus,

Maclanitiq; boues totidem. ---

Cur autem nouenarius numerus est perfectissimus? quia quadratus est, primum imparem numerum radicem habens: estq; impariter impar, in tres diuisibilis terniones, quorum quilibet in tres vnitates diuiditur. Neq; vim modò numerorum, sed & logisticam methodum docuit. Nam in Bæotia scriptis,

Initio.

Quinquaginta ibant naues, & quæq; ferebat

Centum & viginti iuuenes. --- & rursum,

Quinquaginta fuere viri. --- Vnde supputare licet, cum naues vnuerſæ fuerint fere mille ducentæ, quarum singulæ haberent centum vectores, totum numerum hominum fuisse centum viginti millium. Iterum de Troibus dicens:

Fin. Iliad. θ

Mille rogi in campo flagrabant: cuiuslibet horum

Quinquaginta viri adstabant. --- colligendum nobis præbet, fuisse Troium numerum quinquaginta millia, præter

præter sociorum copias. Musicam porro, quæ animo maxi- *Musica.*
me conuenit, quatenus est concinnitas ex diuersis tempera-
ta principiis, ac cantilena & numeris cum relaxatum ani-
mum intendit, tum nimis intentum remittit: Pythagorici
5 magni fecerunt, atq; his prior Homerus. Laudes eius Sire-
num verbis celebrat, ita ea claudens:

Post variis auido satiatus pectore Musis.

Doctior ad patrias lapsus peruenerit oras.

Odys. µ,
188.

Alibi in conuiuio citharam adhibet: vt,

10 *Et lyra quam sociam dapibus superi iunxerunt.*

Et apud Alcinoou citharædus:

-- Incepit amabile carmen.

Et in nuptiis:

Fistula cum cithara Vocem dabit.---

Odys. ε,
270

Et in faciendo opere, cum in vindemia

15 *-- puer cithara persuaue sonante*

Iucundum cecinit: argutæ chordæ Vocem

Tacta dedit.---

Odys. θ,
267.

Iliad. σ,
495.

Et in bello tiliarum ac fistularum sonitum audiri facit. *Ibid. 569.*

Nec non luctui adhibet Musicam, cantorem lamentationi *Iliad. κ, 13*

20 sua voce prætere ducens: vt qui carminis lenitate, animi *Iliad. ω,*

asperitatem demulceat. Non est autem ignotum, duplex ef- *720. &*

se genus canendi: vnum vocis, instrumentorum alterum, *Odys. ω,*

quæ vel inflantur, vel tenduntur: tum sonorum alium esse *60.*

25 nota fuerunt. Nam pueris, mulieribus & senibus acutam

vocem attribuit, ob tenuitatem spiritus: viris autem gra-

uam, cum alibi, tum hic:

Astitit alta graui suspiria & voce trahenti.

Atque amplexa caput nati Nereis, acuto

Iliad. σ, 71

30 *Lamentata sono est.---* Et alibi:

Ille graues ducens gemitus, sic fatatur Achæis.

Senes autem cicadis similes, animalibus acuta voce prædi- *Iliad. ι, 16.*

tis, facit. Instrumentorum porro fides, quæ sunt tenues, & i- *Iliad. γ,*

dentidem mouentur, facile aerem secant, eoque acutum e- *151.*

35 dunt sonum: crassæ contra, ob tardum motum, grauem. *Iliad. λ,*

Ea ratione flagellum Homerus acutè sonans (id est enim *530.*

λιγυγὴ μᾶστις) dixit, quod cum sit tenue, sonitum exhibeat *Silèrium.*

acutè. Hæc de Homeri Musica. Ac quoniã facta à nobis est

Pythagoræ mentio, cui maxime probatū fuit silentium, &

eorum quæ dicere nihil atineret taciturnitas: considere-

mus, an eiusdem Homerus quoque fuerit sententiæ. Equidem deebrio dicit:

Odyss. ε,
465.

Iliad. β,
244.

Iliad. Ϛ,
478.

Initio
Iliad. γ.

Odyss. τ,
300.

Odyss. τ,
42.

Sette Phi-
losophorū.

Iliad. σ,
448.

Od. i.
initio.

Odyss. τ,
225.

Quodq; fuit melius tacuisse, improvidus effert.

At Thersitem obiurgans Vlysses inquit:

Suaviter & dicas, tamen heus ignare loquendi

Quis modus, aut qua sit ratio, Thersitia, acco.

Et Ajax Idomeneum reprehendens, ait:

Mos garrire tibi multa est, neq; fundere Verba

Te tamen, atque adeo semper decet esse loquacem.

Copiis quoq; ad prelium euntibus:

Ibant cum clangore animum instar Vociferantes

Dardanida. --- & mox:

Spirantes robur taciti sed Laones ibant.

Vociferatio enim barbarorum est, silentium Græcorum.

Itaque ut quisque prudentissimus ab eo, ita & linguæ continentissimus esse idem dicitur. Et Vlysem facit ita filio præcipientem:

Si meus es Vere, nobro si sanguine cretus,

Sentiar huc redisse domum caue ne quis Vlysem,

Non hoc Laertes intelligat aut Eumæus,

Non vel seruorum quisquam, vel Penelopea

Ipsa sciat. --- & alibi eidem:

Parce loqui, sed mente tene, neque quarere cura.

Hæ suat nobilium philosophorum sententiæ, ab Homericis principiis profectæ.

Quod si mentio est faciendi eorum quoque qui sibi sectas peculiates instituerunt, inueniemus sane & eos ab Homero occasionem acceperisse. Democritum quidem, cum visa seu simulacra sua comminisceretur:

Arcitenens vero simulacrum fecit Apollo.

Quosdam deceptos, cum quæ non ita sentiens, sed occasione inserviens aliquis dixerat, arriperent. Nam cum Vlysses apud Alcinoium detentus, luxuriæ & voluptatibus deditum, in gratiam eius hæc diceret,

Nam nihil in Vita incundus arbitror esse,

Quam cum læticia populus perfunditur omnis,

Coniunctaq; domi digno ordine quisque locari,

Percipiunt suaves cantus: mensq; granata

Muneribus Cererisq; Et gratis carnibus adstant:

Vinaque depromens largo cratere ministr

Infundit

- Infundit pateris: summe hæc mihi Visa probatur.* Od. g. 194.
 his seductus Epicurus, voluptatem summum esse bonum
 statuit. Et quoniã ipse Vlysses quandoq; veste amictus fuit
 villosa & delicata, aliquando pannis & centonibus peram
 gestans: ac modo cum Calypsone dormit, modo ab Iro &
 Melanthio est per contumeliam habitus: hanc vitæ imagi-
 nem arripiens Aristippus, cum paupertatem & labores for-
 titer tulit, tum voluptatibus affatim vsus est. Homeri sapi-
 entia hoc quoque est documentum, quod præclara & mul-
 ta sapientum dicta prior esse extulit. Quale illud, Deum
 sequere. ille ita,
Qui superis pareat, rata & tota sis nuncupat illis. Iliad. a,
 Et, Ne quid nimis, hoc modo: 217.
Ipsè modum si quisquam excedit amicus amando,
 15 *aut odio nimis indulget, succenseo: præstat* Odys. o,
Cuncta modo fieri, --- & 69.
 Sponde, præsto noxa est: sic ille,
Pro prauis spondere equidem est res plena pericli. Od. ð, 351.
 Et Pythagoras, quod quidam quærenti Quid est amicus,
 20 respondit, Alter ipse, sic:
--- Non secus atque meum caput. Iliad. o,
 Eiusdem cum apophthegmatis forma est & Gnome, siue 82.
 sententia: quæ est vniuersalis paucis verbis cõprehensa de
 rebus ad vitam humanam pertinentibus enunciatio. Qua
 25 cum vsi sint omnes poetæ, philosophi, aliique librorum cõ-
 ditores, operamq; dederint, vt sententiose quædam dice-
 rent: princeps Homerus multas atque præclaras sententias
 protulit, per totam sparsas poesin: easq; partim exponentes
 quale sit id de quo agitur: quo sensu hæc dixit,
 30 *Quippe potens & bi rex succenseat inferiori, &c.* Iliad. a,
 partim aliquid præcipientes, 79.
Non decet hunc nocti somnos aquare, regendus
Cuius consilio est populus. --- Iliad. ð,
 Cum autem multas Homerus sententias, ac de officii præ- 24.
 35 ceptiones præclaras extulerit, multi posteriorum eas tran-
 stulerunt: cuius rei aliquot apponere exempla, intempesti-
 uum non est. Homerus ergo ita:
Qua nos & ana Iouem stolidos & acordia contra
Incurat? anne adeo & verbis del & scribis illum Iliad. o,
Proposito aggressos spes est deducere posse? 103.
 ille

*Ille sedens folio solus, nos, ceptaque tenet
Nostra, nec illorum curam dignatur habere:
Vt qui robore se multum prestare potens
Caelibus ferat, & scepro rebusque potiri.
Ergo qua Vestrum cuius incommoda mittet,
Ferie dij, & stram tacitq; agnoscite sortem.*

Hinc illud Pythagoræ:

ANR. CAT.

*Iam cum fatali mori alibus instigantur
Fortuna, & diuina vexent mala plurima nutu:
Quæ tibi contigerint, animo a quo ferre labora.*

Tum Euripidea hæc:

*Rebus etenim aduersis frustra succenseas:
Nihil hæc tua mouentur ira: sed sua
Quicumque sorte, ceu decet, vitur, sapit.*

Rursum Homerus ait:

Iliad. α,

126.

*Quò nate immensum produces & q; dolorem,
Ipse tuum cor edens?*

Pythagoras verò:

Parce tua vita, neq; eam perdas cor edendo.

iterum Homerus cum dixisset:

*Humana talis nam stat sententia menti,
Qualem quotidie lucem ipse Diespiter affert.*

Odyss. σ,

75.

Archilochus cum alia imitatus, tum hoc quoque tran-
scripsit:

*Mortalium mens, Glaucie Leptina
Create, talem præbet identidem
Sese, Tonantis summa qualem
Quotidie exhibuit Soluntas.*

Item cum alibi Homerus dixerit,

Iliad. γ,

730.

*Namque alicui dono diuorum bellica Virtus
Obtigit: atq; alium prudenti pectore iussit
Pollere, ac mentis præclaris dotibus Vti,
Iuppiter: atque huius prodest sapientia multis,
Adfert integris sed & orbibus illa salutem.
Conscius ipse sibi propria Virtutis honorem
Vindicat, & vana ridet conuicia turba.*

Huius loci imitatione Euripides ita scripsit:

*Nam ciuitas prudentis consilio Vira
Bene temperatur, & domus: inque bellica
Vel plurimum conduci hoc re, scilicet*

Multas

Multas manus consilium Vincit Vincum

Bonum: damno est incitium multitudinis.

Iam quibus verbis locum Idomeneus adhortatur,

Si mortis Vitam exfortem, duraq; senecta,

5 *Fata darent bellum subterfugientibus istud*

Tecum, chare mihi spesq; hac nos certa maneret:

Non equidem aut actes primos ipse inter obirem,

Aut tibi famosi mandarem praelia Martis.

Nunc cum circumstenti nos mille pericula mortis,

10 *Extra etiam pugnas, & incuitabile fatum*

Omnigena rapta; mortales cado catervas:

Ibimus aucturi famam nobis, aliusq;.

Ea Aeschylus ita expressit,

Neque multa viri qui pectore & vulnera percipit,

15 *Moritur: nisi vite concurrat terminus.*

Neque ad focum quis desidens domi suum,

Fatale vitat eo magis infortunium.

Demosthenes autem ita soluta oratione: Omnibus hominibus vitæ terminus est mors: etiamsi quis eam in domuncula conclusam afferuaret. Itaq; præclari viri est; omnia honesta quouis tempore aggredi: ac quod Deus iniunxerit, ferre forti animo.

20 *la conclusam afferuaret. Itaq; præclari viri est; omnia honesta quouis tempore aggredi: ac quod Deus iniunxerit,*

ferre forti animo.

Rutsum Homerus:

Nam præclara deum non sunt dona abiicienda.

25 Sophocles ita hoc transtulit:

Est munus hoc Dei: proinde qua dii

Dederint, nihil fugiendum eorum sentias.

Dixerat Homerus,

Illius à lingua Cox ipso melle fluebat

30 *Dulcior. -- Hinc Theocritus,*

Dulce est nectar quia Musa effuderat ore.

Aratus quoque Homerica transcripsit: vt,

Arctos, Oceani est expers qua sola lanacri.

Nam Vitam morti eripiunt.

35 *Vrsas Oceani metuentes aquore tingi.*

Et paruum gelsido lignum defendit ab Orco.

At de his quidem fatis. Ciuilis oratio est in Rhetorica: cuius peritiam primum fuisse præditum Homerum apparet. Si enim est Rhetorica, ad persuadendum apposite dicendi facultas: quifnam hac Homerum superauerit, quippe qui & grandis

*Iliad. u.,
322.*

*Iliad. γ,
630.*

*Iliad. α,
248.*

*&
Odysf. ι,
&
275.*

*Iliad. ο,
628.*

Rhetorica

grandiloquentia reliquos omnes excellat, & in sententiis non minorem ea vim ostendat. Primum in arte locum obtinet dispositio. Hanc ille per totam poesin ostendat: maxime autem initio operum. Non enim longe repetit Iliadis principium, sed ab eo tempore, quo vehementiores actiones ac frequentiores extiterunt. Quæ vero languidiorerant, ac antè gesta, ea alibi cõpendio recensuit. Idem in Vlyssæ fecit, à postremis errorû Vlyssis temporib. sumto initio, cum tempestiuum esset etiam Telemachum iam introduci, ac procorum libidinẽ declarari. Quæ vero his priora Vlyssi erranti euenissent, ipsum ea narrantem introducit: vt ab eo qui ipse perpeffus ista erat enumerata, plus fidei, & ad mouendos animos virum haberent. Porro cum Oratores principium in quauis adhibeant oratione, vt auditorem vel beneuolunt sibi, vel attentum reddat: ipse Poeta vsus est exordiis, quæ ad mouendum, atque auditionem allicendum maxime conducant. Nimirum in Iliade primo loco proficitur se explicaturum: quæ mala Græcis propter Achillem contumeliosè ab Agamemnone tractati iram eueniret: & in Vlyssæa, quãtos labores, ac quæ in pericula Vlysses incidere, quæ tamen omnia sapientiæ & tolerantia ope superauerit. In vtroq; poemate Musam inuocat, vt dictis diuinitatis atq; probabilitatis eo plus conciliaret. Cum vero multas introducat personas, quæ ad suos aut amicos, aut hostes, aut populum verba faciant: singulis decorum sermonem attribuit. Ita initio statim Chryses in sua ad Græcos oratione principio vitur commodissimo. Comprecatur enim primo loco iis, vt victis hostibus domum redeant, beneuolentiæ eorum sibi parandæ gratia: atq; ita tandem filiam petit. Achilles autem minis Agamemnonis irritatus, iis quæ de se ipso diceret, sermonem pro omnibus Græcis admiscet, vt eos sibi auditores beneuolentiores redderet. Vniuersos ait ad bellum id profectos esse non priuarum causa inimicitiarum, sed in gratiam Agamemnonis, & fratris eius. Se, cum præclare meritis esset, non ab his, sed à cõmunitate Græcorum munus cepisse. His contradicenti Agamemnoni, ipsi quoq; non deest quo populum demulceat. Cum enim Achilles dixisset, se in patriam abiturum propter iniuriam acceptam: non ait illi Agamemnon, Abi: sed, Fuge: id quod simpliciter fuerat dictum, ignominiose peruertens.

*Dispositio.**Exordiũ.**Iliad. a,
149. & c.**Ibidẽ 172.*

uertens. Et, Non, ait, te vt maneat oro: adfunt enim & alij qui me honore dignabuntur, quod ipfum erat auditoribus gratum. Post hos inducitur orator Nestor, quem suauiloquum & iucundum sermocinatorem appellat,

5 *Cuius & à lingua sterneret vox dulcior ipso*

Ibid. 248.

Melle... qua maior laus oratori tribui nequit.

Quid autem ille dicendo conficit? Exordium nempe adhibet, quo efficere conatur, vt pœnitendum sibi rixarum putent principes: significans eis, quod rixando ipsi læticiam
10 hostibus essent præbituri. Tum pergit vtrunq; dictis castigare, sibiq; vt seniori vt obtemperent adhortari: ac dum alterum calligat, alteri simul grata loquitur. Agamemnonē quidem hortatur, ne præmium magnorū laborum alteri eripiat. Achillem, ne cum rege ipsi præfecto contendat: ac

15 vtrunq; decenter laudans, illum vt pluribus imperantem, hunc vt virtute priorem, ita eos mitigare intendit. Quid
quæ sequitur narratio, cum insomnio Agamemnon, quod a Ioue missum bona ipsū spe impleuerat, excitatus, Græcos
arma capere iubet: an non in ea re oratorio vsus est artifi-

*Initio
Iliad. 3.*

20 cio, quippe contrarium eius quod ipse volebat, populo suadet, vt de eorum voluntate periculum faceret: neque molestus esset, si sui eos causa pugnare cogeret. Itaq; ipse quidem verbis populo blanditur. alius autem aliquis, qui persuadendi facultate esset præditus, manere iubet: scilicet hoc re

25 ipsa velle regem, & in sua oratione id innuere affirmans. Vlysses est, cui hæ partes dantur. Is libertate decenti vititur, præstantissimis comi oratione suadens, & minores minaciter cogens: tumultum multitudinis & motum in composi-

30 tum sedans, omnib; prudenti sermone persuadens: & qua leuiter exprobrans eis, quod non starent promissis: qua venia eos dignans, quod tanto tempore nulla re gesta, iis quæ charissima habentur, carerent: tum consolationē quoq; ex oculis adhibens, ad fiduciā erigit, & manere persuadet. Similiter & Nestor orationem habet diuersam quidem, sed eodem tamen tendentem: maioriq; libertate ad iam mollitos

35 vtens, populo suadet: causamq; contemptus regis in paucos quosdā nullius precij homines conferens, pudorem incutit plebi. minatur quoq; inobedientib; statimq; cōsulit regi quomodo ordines militares sint constituendi. Rursum in bellicis actionibus, cum Græci modo prosperis vterentur
rebus

Iliad. 3,
169.

rebus, modo aduersis, atq; in metum venissent: Diomedes, ut qui nuper præclare gesta re libertatem dicendi sibi parasset, cum ante nondū sua virtute declarata conuicium a rege sibi factū silētio dissimulasset, tunc eum in crepat, ut qui timiditate adductus fugam suaderet. Ira enim loquitur: 5

Iliad. 1, 32

*Contra te primum, quia sulte dicis, strida,
(Quam libertatem sibi poscit concio) dicam:
Sed caue tu stomachere. --*

Quibus verbis cum eum castigare vult, tum iram quoque amolitur. inde res à se gestas citra importunitatē ita com- 10 memorat.

*Nam mea facta senes Græci norunt iuuenesq;
Deinceps Græcos exhortatur, laudans eos artificiosē:*

*Insane, & sive adeon' imbelles dicere Achivos,
Vsq; adeon' audes molles? --* 15

Atque ipsum Agamemnonem pudore afficit, concedens ei ut abeat si velit: satis virium in reliquis fore. Quinetiā si omnes fugiant, tamen se cum socio mansurum & pugnaturū:

Ipse equidem, & Sthenelus mecum pugnabimus. --

Ibid. 53.

At Nestor cum huius & in consulendo & in agendo virtuti 20 testimonium tulisset, quia in fine deliberationis dissentiebat, se ut senioreni audiri par esse ostendit, oratione q; progressus, de mittenda ad Achillem legatione consulit. Qua ipsa in legatione Homerus varium oratorib. tribuit artificium.

Iliad. 1,
225.

Nam Ulysses, qui primus orat, non hoc statim dicit, Agamemnonem pœnitentia raptæ Briseidis ductum, hanc reddere, & dona cum iam mittere, tum alia pōt daturū polliceri. neq; enim in rem erat futurum, turgente adhuc animo horum memoriam renouare. Itaq; primum miserationem Græcarum calamitatum conatur in animum Achillis in- 30 ducere: deinde ostendit, fore ut posthac ubi voluerit cladibus eorum succurrere, non possit. post, Pelei præceptorum eum admonet, amolitus à se quod molestum erat: & patris Pelei personæ, ut quæ maius momentum afferre posset, orationem tribuens. inde cum iam placatus aliquantum videretur, donorum Agamemnonis meminit: rursusq; orationem ad deprecationem pro Græcis conuertit, quos Achil- 35 les, tamen si iuste iratus Agamemnoni, seruare tamen deberet, nulla ab iis læsus iniuria. Nam & per orationem oportebat omnibus, quæ offendere auditorem possent, vacare: quia ma-

quia maxime
tremis adhorta
quibus cum co
ficere poteris
parem au. At
dios esset. At
in partium au
quod erat Ag
cum Peleus
etendum, &
cata per at
uentutem la
ret ad exhort
tractans. Ho
mittenti, & p
me apud om
quod petat, q
na correptum
pli causa n
que a suis ro
lus sit, qua
uentæ eo
quaquam
tus ad hum
25 tempore
prolius iri
tute prædit
ingenium
strat. Nam
30 nis animi
rom dicta
Ulyssi qui
xus autem
deliberat
35 quidquid
exitum, p
multis Græ
quamvis iam
Addit aurem
Hectoris resp

quia maxime ea pars orationis animo inheret. Et quidē ex-
 trema adhortatio facit aliquid ad excitandum in hostes, à
 quibus eum contemni ait. Nunc, inquit, Hectorem inter-
 ficere poteris, si te subsistat: nam nullum is Græcorum sibi
 5 parem ait. At Phœnix metuens ne deprecatio iusto languidior esset, lacrymas addit. Ac primum assentitur instituto
Ibid. 432.
 in patriam abeundi, dicens se nolle relinquere, eo nauigātē id
 quod erat Achilli gratum, causamq; refert, quomodo sibi
 eum Peleus crediderit, educandum puerum etiamnum, do-
 10 cendumq; & dicere & agere. inserit etiam narrationi pec-
 cata per ætatem à seipso innuens consilii expertem esse iu-
 uentutem. In progressu orationis nihil omnino quod face-
 ret ad exhortandum prætermittit, artificiosè omnia capita
 tractans: Honestum esse reconciliari deprecanti, ac dona
 15 mittenti, & præterea legatos, viros præstātissimos, & maxi-
 me apud omnes honoratos. Se quoque merito impetrare
 quod petat, quippe alumnum & præceptorem. Pœnitentia
 correptum iri, si præsentem dimiserit occasionem. exem-
 pli causa narrationem de Meleagro inserens, qui ipse quo-
 20 que à suis rogatus vt patriæ opitularetur, non ante assen-
 sus sit, quam necessitas patriæ iam calamitatibus circum-
 uentæ eo adegit. At vero Ajax miseratione & precibus ne-
 quaquam sibi vtendum ratus, Achillis nimis altos spiri-
 25 tus ad humilitatem aliquam detrahere instituit: partim
Ibid. 619.
 tempestiue increpando, partim ingenue adhortando, ne
 profus irritaret. Hæc enim oratio decebat hominem vir-
 tute præditum. Cæterum Achilles singulis respondendo,
 ingenium suum generosum iuxta atque simplex demon-
 30 strat. Nam reliquis ita se opponens, vt præter magnitudi-
 nis animi indicia, etiam redargueret atque reselleret eo-
 rum dicta, iustas iræ causas afferens, Aiaci sese excusat. Ac
 Vlyssi quidem dixerat se postridie naui discessurum. Inflexus
 autem quodammodo Phœnicis deprecatione, de abitu
 35 deliberaturum ait. Tandem victus libertate Aiakis, fatetur
 quidquid instituerat facere: scilicet non ante se ad pugnam
 exiturum, quam Hector ad tentoria eius & naues veniat,
 multis Græcis necatis. Tum, inquit, censeo à me Hectorē,
 quamuis summa vehementia pugnantem, repressum iri.
 Addit autem hoc vt responderet ei quod Vlysses de impetu
 Hectoris reprimendo dixerat. Porro id quoq; Homerus in
 h oratio.

oratione Phœnicis ostendit, rhetoricam esse artem. Ita enim is ad Achillem:

Ibid. 440.

*Te puerum pater, ignarum bellique cruenti
Milit, & orandi, quo & virtus maxima claret.
Iococo tibi me praefecti, qui doceam te,
Dicendo recte praestare, & rebus agendis.*

Iliad. 7,
initio.

Quibus verbis hoc quoque inest, facundia viris summam parari gloriam, in multis quoque aliis poeseos locis orationes inuenias artificio rhetorico factas. Accusationis etiā & defensionis modum indicauit cum alias, tum vbi Hector 10 fratrem obiurgat, timiditatem ei exprobrans, & luxuriam: ac quod, talis cum esset, iniuriam remotas regiones habitantibus intulisset, malaque eo facto suis parasset. & Alexander iram fratris mitigat, fatens se iuste increpatum, ac promittens se cum Menelao singulari pugna congressurum, 15 timiditatis crimen ita diluit. Enimvero nemo sanus non facile & ex his, & omnino legendis eius scriptis deprehendat, artificem orationis fuisse Homerum. Notas quoque suas oratoribus addere non neglexit. Nestorē introducit suauem, & auditoribus gratum: Menelam breuem, 20 gratiosum, ac propositi tenentem: Vlyssēm multa ac varia dicendi vi videntem. Hoc enim his duobus heroibus testimonium Antenor perhibet, qui ipsos audiuerat, cum legati Ilium aduenissent. Atque has orationis formas per vniuersam poesi ipsē Homerus exhibuit. Nouit etiam, in qua 25 uis re opponi contrarias orationes, fierique peritiā dicendi abundantia quadam, vt quod ab altero affirmatur, id ab altero refutetur. Sic enim ait:

Iliad. 7,
211.

*Lingua hominum quippe est versatilis: atque in utraq;
Hinc atque hinc magna est sermonis copia partem. 30
Qualia dixisti, tibi talia Verba & sicisti
Redduntur.---*

Iliad. v,
247.

Odys. 1, x,
1. 14.

Od. 4,

308.

Leges.

Nouit etiā eadem multis verbis persequi, & paucis in summa repetere, quod Anacephalæosis dicitur: estque apud oratores in usu, cum multas res narratas in memoria compendio 35 reuocari oportet. Sic quæ Vlysses apud Phæaces quatuor totis rhapsodiis enarrat, eadem paucis verbis recenset, ibi:
Cæpit, qua primum Ciconas ratione donarit, &c.
Ciuili orationi adhæret legum scientia. Ne huius quidem expertem Homerum inuenimus. Ipsum legis nomē, quod est

est νόμος, an eius tēpore in usu fuerit, certo dici non potest.
Sunt qui notum id ei fuisse dicant, argumento versus:

Ἀρχαίων ὄλεον τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.

Od. 9.

Aristarchus εὐνομίαν dictam putat, à recta distributione. Et 487.

quidem inde apparet etiam νόμον appellatum, quod æqua
liter omnib. aut cuius pro eo atq; dignus est distribuatur.
Sane multis locis Homerus demonstrat, se vim legum intel
lexisse, si non scriptarum, at saltem in hominum animis cō-
10 seruatarum. Sic enim facit Achillem de sceptrō loqui:

--- Quod nunc manibus gestatur Achivum,

Iliad. 20.

Quis danti iura Iouis iussu.---

237.

iura autem legib. cōprehenduntur, quarum autorem Ioue 337.

facit: cuius etiam consuetudine Minocem Cretæ regē usum 179.

15 scribit. Ea autem consuetudo fuit discendarum legū, quod
& Plato testatur. A parte etiam ostendit legibus parendum,
neque iniuste agendum esse, his verbis:

Non ergo illicitis sese quisquam efferat ausis:

Od. 5.

Sed tacite his, superi qua donauere, fruatur,

140.

20 Enimvero res publicas primus Homerus distinxit. Nam in
scuto, quod totius mundi exemplum Vulcanus parauit, (is
intelligitur spiritus vis) duas fecit vrbes, vnam in pace & læ-
ticia degentē, alterā deditam bello: ac vtriusq; consecraria
enarrans, ostendit aliam esse ciuilem vitam, aliam belli-
25 cam. Sed ne rusticam quidem præterit: sed hanc quoque de
mōstrauit, oratione cum perspicua, tum ornata. Iam quod
in omnibus ciuitatibus leges iubent senatus esse quoddam
concilium, quod de rebus consuleret, antequam populus
coeat: id liquet ex his Homericis esse petitum:

*Reipubl.
ce forma.*

Iliad. 5.

30 *Cogere magnanimum sed regi cura senatum*

Iliad. 8.

Prima fuit.

53.

Senes enim ibi Agamemnō conuocat, cumq; his deliberat
de armanda ad pugnam multitudine. Et quod præ aliis prin-
cipem oporteat de omnium salute esse sollicitum, in eadem
35 persona docet, cum ita monetur,

Non decet hunc somno totas impendere noctes,

Ibid. 22.

Cuius consilio populus committitur.---

Item quod magistratui parere subditi debeant, ac quo-
modo is singulos tractare debeat, Vlysses docet: præstantio 186.

res sermone mansucto compellans, iis qui de plebe erant

acerbius obiurgatis. Iam quod receptum est apud omnes, vt
 aflurgatur præstantioribus, id dii quoque faciunt. Ioue enim
 intrante,

- Assurgunt omnes superi, neque sede sedere
 Sustinuit quisquam.*
- Iliad. a,*
 532. Lex est, vt in concione maximi natu verba faciant. Ergo Di
 omedes belli necessitate coactus, vt primus dicendi partes
 sibi sumeret, veniam precatur:
- Ne mihi quis Vestrum succenseat, oro, loquenti,
 Quod minimus natu Sobiscum versor.---*
- Iliad. ε,*
 111. Id quoque leges vbique iubent, spontanea peccata puniri,
 inuitis factis veniam dari. Id ipsum Poeta docet, apud quem
 sic cantor Phemius Vlyssi,
- Hoc tibi Telemachus verum ipse fatebitur heros:
 Me neque sponte mea, neque spe mercedis in ades
 Huc intrasse tuas, conuiuiaq; arte procorum
 Delectasse mea, sed vi rapuere potentes
 Ac plures numero, & mensæ apposuerè coactum.*
- Obysf. γ*
 349. Cum autem tres sint formæ reipublicæ ad iustitiam & le
 ges aptæ: regnum, optimatum administratio, ac popularis
 potestas: hisq; tres opponantur iniustæ, & legibus contra
 riæ, tyrannis, paucorum potentia, plebis imperium: ne has
 quidem videtur Homerus ignorasse. Regnum quidem per
 totam poesin celebrat, ac commendat: vt & in his,
- Nanque animus regi Iouis altitonantis alumno
 Magnus inest, Iupiterq; illum dignatur honore,
 Atque amat.---*
- Iliad. β,*
 194. Aperte etiam ostendit, qualis debeat esse rex.
- Odysf. β,*
 234. Imperio populos mansuetus vt ille paterno
 Rex erat.--- Et:
- Odysf. δ,*
 690. Nec quenquam è populo factis verbis se superbis
 La sit: sed regis munus præstantis obtulit.
- Initio Bæ-*
otia. Optimatum gubernationem descripsit, cum Bæotorum
 quinque reges numerat: & apud Phæaces Alcinoüs hæc,
- Odysf. θ,*
 420. Bis seni populum reges hunc iure gubernant:
 Tertius his supra decimum super additus ipse
 Sceptra gero.
- Iliad. σ,*
 490. Popularis status reipublicæ pieturam in scuto exhibuit. du
 abus enim ei vrbib. insertis, alterâ populari administratione
 facit contentam, nemine imperante, sed omnibus sua spon
 te secun-

H
 te secundum
 & his verbis can
 bram
 Non
 Prad
 At enim qui
 quidem non
 tem is agitat
 Ad reg
 10
 Sam
 Imma
 Aegisthus
 memnon
 tura fuerat
 15
 in prim
 No
 Ven
 In camp
 Paucorum
 20 scribit an
 Atque
 Plebis aut
 monitrat, in
 tantum hab
 25 causam in
 Nat
 Et alius quid
 Am
 30
 30 Quandoqu
 vituque
 nell pietat
 ris liberat
 ducens bern
 35 consecrat
 um pnam
 pricipue T
 Ordien
 Non an
 Actum

te secundum leges viuētibz: vbi & tribunal collocat. Quin
& his verbis eam reipublicæ formam indicat:

Iratum fugiens populum: quia se federe sanctos

Nobis Theseus socio violauerat ipse,

Prædones Taphios, atque arma iniusta secutus.

Od. 5,

525.

At eum qui per vim & contra leges dominaretur, tyrannū
quidem non nominat, quod ea vox recentior est: qualia au
tem is agat, ita demonstrat:

Ad regem te mittam Echetur: notissima cuius

Sæuitia in quosuis homines, qui vulnere nares

Immani, & ferro truncabit protinus aures.

Od. 5. 84.

10

Aegisthum quoque tyrannum inducit, qui interfecto Aga-
memnone, potitus sit Mycenis: neque post mortem sepul-
tura fuerat afficiendus, siquidem Menelaus adfuisset. Ea e-
15 nim pœna tyrannis constituta est.

Non huic puluere tumulassent membra sepulcro,

Verum grata canum iacisset, & esca volucrum

In campo: facinus quoniam crudele patrarat.

Od. 7,

257.

Paucorum potentiam videtur innuere, cum de procorum
20 scribit auaricia, inter alia hæc dicens,

Atque Ithacæ quotquot dura dominantur.---

Od. 2,

Plebis autem dominationem in Troianorum republica
monstrat, in qua & vniuersi Alexandro opulantes in for-
tunium habuerunt, & ipse Priamus liberos vt malorum

247.

causam increpat,

Nati infelices hæc mi properate.---

Iliad. 6,

Et alius quidam Antimachus:

261.

Aurea cum Paradis cepisset dona negabat

Iliad. 1,

Reddendam esse Helenam Menelao.---

123.

30 Quandquidem autem hoc apud homines iustum censetur,
vnicuique pro eo atq; meretur tribuere: in quo præcipue i-
nest pietas erga deos, & cultus qui parentibus ac necessa-
riis debetur religionem quidem sapenumero docet, intro-
ducens heroes sacrificantes, vota facientes, & dona diis
35 consecrantes, eosque hymnis honorantes, ab iisque auxili-
um præmium pietatis recipientes. Pietatem erga parentes
præcipue Telemachi persona ostendit, & in quibus laudat
Orestem:

Non audis quantam laudem præclarus Orestes

Od. 2,

Retulerit, quem nunc vno cuncti ore celebrant,

298.

Quod patris interfectorem letho dedit.---

Et quod in senectute à liberis ali parètes naturæ lex iubeat,
idq; compensandi causa ij debeant, vna dictione aperuit:

Non aliment a suis genitoribus ille rependit.

Iliad. d,
476,

Frâtrum benevolentia & fidem mutuam in Agamemnone &
& Menelao, amicorum in Achille & Patroclo proposuit, v-
xoris pudicitiam & amore[m] mariti in Penelopa, mariti de-
siderium vxoris in Vlysse Quo autem modo pro patria sit
agendum, in hoc maxime versu declarauit:

Vnicum id augurium est, patriam defendere, Serum. 10

Iliad. µ,
243.

Rursum, quomodo reipublicæ participes amicitiam oportet
colere:

Ille tribu mihi, iure, domoq; carere videtur,

Quem populare iuuat crudele & lugubre bellum.

Iliad. i, 63.

Item quam præclarum sit, esse veracem, quamque fugien-
dum mendacium:

Pæne mihi est Orci portis inuisor ipsi,

Cuius Verba sonant aliud, quam mente recondit.

Ibid. 321.

Et alibi:

Qui mala moliri siveuerunt, grata loquentes. 27

Odys. σ,
167.

Cum familiæ saluti plurimum hoc conducat, vt neque in
arcana viri mulier curiose inquirat, neque iniussu illius a-
gere quicquam intendat: vt runq; exemplo Iunonis signifi-
cauit. Prius, hunc Ioui sermonem tribuens :

Oeconomi
6a.

Iuno, ne meate speres cognoscere posse 25

Omnia consilia.---

Iliad. α,
544.

Alterum, ita loquentem fingens Iunonem:

Ne mihi ad Oceanum post te ignorante profecta,

Irascare.---

Iliad. ε,
309.

Neque præterit poetam id quod vsu apud omnes est rece-
ptum, vt qui in bellum exeunt, aut alioqui sunt in periculo
constituti, aliquid necessariis mandent. Nam Hectorem
deplorans Andromacha, sic loquitur:

Iliad. ω,
768.

Nam neque mi moriens de lecto perdit dextram

Porrexti, neque te suprema Voce momentem 35

Audni, semper qua condita mente tenerem

Astidnos inter stertus noctesq; diesq;.

At Penelope Vlyssis præceptorum memor est: qui discedens
ita mandauerat.

Illic an peream, an vero me fut a reducant

Inco-

Incolumem, dubium est: hæc tu servare memento

Interea, sit cura tibi sint socrusq; socerq;

Quanta iam pridem, vel postquam filius absum)

Maiori, natus postquam lanugine malas

5 *Tectus erit, tunc arbitrio secura maritum*

Quare tuo, atque illi patrios concede penates.

Norat & curatores:

Quippe domum, solvens Ithaca, commiserat omnem

Huic Laertiades, cunctos parere senique

10 *Iusserat, & fides mandaverat omnia amici.*

Luctus propter familiarium mortem neque nimios voluit esse (est enim nequaquam ingenuum) neque plane nullos: quod vacuitas affectionum supra humanam esset conditionem. Itaque hæc cecinit,

15 *Sane aliquis se plorato solatur amico:*

Namque homini mentem patientem fata dederunt.

Alibi autem dicit:

Quo magis est æquum tumulis mandare peremptos,

Immanique animo stertum donare diurnum.

20 Nouerat & ista, quæ nunc in sepulturis consueuerunt adhiberi. Inde hoc,

Hæc illum socij tumulabunt, atque propinqui,

Et (qui defunctos Vista comitantur honores)

Aggere donabunt, tumulo surgentque columnam.

25 Tum quæ de Hectoris nudo iacente cadauere loquitur Andromacha:

Te Vermes comedent, raptabunt membra canesque

Postmodo: cum Vestes iaceant tibi in adibus amplis,

Tegminaque (ben frustra) muliebri texta labore

30 *Solenter: quæ nunc igni crepit ante cremabo,*

Non rectora tuum miseranda marito cadauer.

Sed mihi apud ciues laudem præbentia Vanam.

Sic & Penelope Laertæ heroi vestem sepulcralem textit. At

que hæc quidem mediocria. At præterea refert superuacua

35 nea: Achillem cū rogo Patrocli cremasse cū alia animalia,

tum etiam homines: nō quidem hoc laudās, vt qui accinat,

Facta agitans animo mala.---

Quin & sepulcra primus excitauit, vbi multi simul hu-

marentur:

In campo tumulum nos exaltabimus vnum.

h 4

Primus

Odyss. ε;

264.

Odyss. β,

226.

Iliad. ω,

48.

Iliad. τ,

228.

Iliad. π,

455.

Iliad. γ,

extremo.

Odyss. β,

98.

Iliad. Ι,

176.

Iliad. η,

336.

Iliad. Ι,

157. &c.

Primus quoque sepulcralia certamina memoriæ prodidit. Atque hæc communia belli pacisque sunt. Peritiam vero bellicam, quam scientiam ordinum instruendorum nonnulli appellant, ei non defuisse, docet tota pœsis, pedestribus ac nauium etiam, tum oppidorum oppugnationibus, 5 acierum conflictibus, & singularibus certaminibus varie exornata: ac multa quoque consilij imperatorij artificia comprehendens, quorum quædam referre conuenit. Cum in acie instruenda semper priori loco equitatum poni, sequi peditatum oporteat, id sic indicat: 10

Iliad. 8,

Prima equites & equos acie currusque locauit:

296.

Illis à tergo pedites multosque bonosque.

Iliad. 1, 84

Item in singulis ordinibus militum esse ductores:

*Namque duces septem præ sunt custodibus horum**Hæstati centum comitantur quenque.---* 15

Ducum alios in prima acie pugnare, alios in extremo agmine versari, ac reliquos ad prælium adigere:

Iliad. 8,

Idomeneus acie in prima fulgentibus armis

283.

*Cinctus, qualis aper, & alido se robore agebat:**Merione extremas pellente in prælia turmas.* 20

Iliad. 9, 253.

Et quod fortissimi in extremitatibus castrorum debeant tendere, muri instar reliquis obiecti: rex autem in tutissimo, id est in medio ostendit, cum extremas nauium partes tentorii fortissimorum Achilles & Aiæcis adsignat, medium Agamemnoni & reliquis præstantissimis. Iam vallum iace- 25 re cum castra finguntur, fossas in longum latumque ducere, easque palis in orbem munire, ut & latitudo transilire, & altitudo transire prohibeat, Homerus ita docuit:

Iliad. 11,

--- nam fossa absterruit illos

52.

Ampla, nec hanc ulli saltu superare dabatur, 30*Nec gressu transire. etenim præceps ab utraque**Margo parte viros arcebat, & vndique acutis,**Grandibus & vallis confertim Graia iuuentus**Munierat, defendendis opus hostibus aptum.*

Moriuntur quoque fortiter pugnantes, qui hæc eius verba 35 sequuntur:

Iliad. 12,

Non sane ignauam mortem sine laude subibo.

304.

Sed feri accipient me a fortia salta nepotes. &

Iliad. 10,

Eminus ac si quis nostrum, vel comminus ictus

493.

Occumbat: pereat sane, neque dedecus illi

Pro

Pro patria cecidisse sua est.----

Iis quorum virtus claruit, honores dantur:

Regibus, & meritis praclare munera prabet.

Iliad. i. 344

Defertoribus autem supplicium denunciatur:

5 *Si quem se rigida subducere sensero pugna,*

Iliad. o. 348

Hic illum ad naues occidam.----

Quid verò commemorem, quomodo & quàm varie heroas in pugna inducat vulnerantes ac vulneratos? Id admonendum duxi ab Homero esse peritum, quod qui aduerso corpore vulnerati sunt, eos gloria dignos iudicamus, & qui hostem subsistendo, locumque suum tenendo fortitudinem suam declarauerint: contraq; ignominia notamus, qui in tergo vulnus acceperunt, quippe quibus id in fuga acciderit. Sic ille,

15 *Nanq; inter Martis sisfors feriare laborem*

Iliad. v. 288.

Non in posticam colli tu & vulnere partem

Excipies, tergum & hostiles sentiet ictus.

Verum inter primos obeuntis praelia, pectus

Aut & enter telis occurret.----

Item:

Iliad. x. 283

20 *Non tua mi tergo fugientis lancea stabit:*

Verum trajicies contra mihi pectus euntis.

Vtiliter etiam monet, fuis hostibus non debete praeda statim intentos esse, neq; fugiendi tempus iis concedere victores: sed instandum, & persequendum victos:

25 *Ne studio quisquam spoliolum praelia linquat,*

Iliad. ? 70.

Idq; agat ut preda naues accedat onustus.

Cadere nunc hostes praestat: post inde quietis

Per campos spoliare cadaver a fusa licebit.

Omnibus aetatibus egregia facta attribuit, quæ ad quemuis excitari potest, & Aiakis, & Diomedis: adolescens, Antilochi & Merionæ: matura ætate vir, Idomenei & Ulyssis: senex, Nestoris: rex autem horum omnium, & Agamemnonis. Huiusmodi apud Homerum sunt ciuiliū orationum

35 & actionum documēta. Medicæ quoq; rei videamus quàm *Medicina.* non fuerit ignatus. Magni eum fecisse artem eam, vel hic versus docet:

Nanq; vir est multis medicus praestantior & vnus.

Iliad. λ. 514

Porro medicina scientia videtur esse salubrium, & salutis aduersorum. Quod hinc discas. Esse scientiam,

Od. d. 230.

*At medicum reliquis diuina scientia maior
Instruit.---*

Esse salubrium & infalubrium:

Ibid. 229.

Atq; bonis medicamentis permixta Senena.

Medicina altera est pars in contemplatione posita, quæ v. 3
niuersalibus rationibus certaq; via doctrinæ ad singulorum
cognitionem perducit: cuius alia pars signa, alia causas tra-
ctat. Altera est effectrix, quæ opus facit: cuius partes sunt,
victus rationem præscribens, manuum opera vtens, & me-
dicamenta adhibens. Videamus, vt Homerus singula atti-
gerit. Contemplatricem medicinam sibi notam fuisse, hoc
versu obscure indicat,

Ibid. 227.

Τοια Διδος θυγάτης ἔχε φάρμακα μὴ πόνερα.

μηπόνερα dicit medicamenta, nempe contemplatrice peti-
tia apparata. Signa tractantem diserte in Achille proponit. 15

Iliad. λ. 831.

Is enim vt Chironis discipulus, primus causam luis, q̄ Græ-
cos inuaserat, deprehendit: nimirum sentiens morbos qui
populum simul inficiunt (Epidemios vocant) ab Apolline
esse, qui idem est sol. Is anni tempestates adducit: quæ vbi
inæquali temperie cōstant, morbos gignunt. Et in vniuer-
sum adeo salutem & exitium virorum Apollini, mulierum
Dianæ, hoc est, lunæ harum, soli illorum adscribit: sagitta-
rios eos fingens, ob coniectam radiorum: diuidens autem
masculū à femineo: quod illud natura est calidius. Propter
ea ait Telemachi tantam esse staturam voluntate Apolli-
nis: Tyndarei autem filias ope Dianæ adoleuisse. Mortem
iisdem imputat cum sæpe alibi, tum de filiis Niobes filia-
busq; vbi loquitur, ita distinguens: 20

Iliad. α. 54.

cos inuaserat, deprehendit: nimirum sentiens morbos qui
populum simul inficiunt (Epidemios vocant) ab Apolline
esse, qui idem est sol. Is anni tempestates adducit: quæ vbi
inæquali temperie cōstant, morbos gignunt. Et in vniuer-
sum adeo salutem & exitium virorum Apollini, mulierum
Dianæ, hoc est, lunæ harum, soli illorum adscribit: sagitta-
rios eos fingens, ob coniectam radiorum: diuidens autem
masculū à femineo: quod illud natura est calidius. Propter
ea ait Telemachi tantam esse staturam voluntate Apolli-
nis: Tyndarei autem filias ope Dianæ adoleuisse. Mortem
iisdem imputat cum sæpe alibi, tum de filiis Niobes filia-
busq; vbi loquitur, ita distinguens: 20

Od. τ. 86.

Odys. v. 71

Iliad. ω. 617

Hos Tit. n. illas pernix Diana necauit.

Caniculæ quoq; ortum refert, signum ac causam æstus mor-
borumque: 25

Iliad. χ. 27.

Exsuperat splendore suo qui sidera cuncta:

Sed mala designat, magnum mortalibus æstum.

Ille ferens.---

Causas etiam persequitur, de iis hæc scribens: 35

Iliad. ε. 341

Nam neq; edunt Cereris, neq; Racchi muner a potant:

Hinc immortales, & casti sanguine viuunt.

Alimentum quippe tam siccū, quàm humidum, sanguinē
giguit, sanguis corpus alit, idemq; abundans aut corruptus
morbos

morbos generat. Effectricem medicinam ita tractat, cuius pars est etiam ea quæ victus ratione vititur. Primum diferimen morborum acutorum & diuturnorum aperuit in his:

5 *Nam qua te mortis species dulcissima mater
Abstulit? an longæ vis morbi? Cynthia vel te
Ipsa suis telis substo iaculata peremit?* *Odyss. λ.
150.*

Manifestum quoq; est, cum tenuem victus rationem existimasse salubrem. Facit enim heroas affatis carnibus vesci, ciborum curiosum apparatus omnem amputans. Et quoniam venter semper indiget iterata alimentorum suggestione, postquam priores cibi concocti, corpori suum succum, ac quod idoneum est in cor & venas trāmiserunt, & superflua excreta sunt: itaque sic scribit,

15 *Me sinite interea quamuis cœnare dolentem.
Nam nihil inuiso ventre importunius & squam est,
Qui meminisse sui nolentē cogit, & Urget. Et statim:
Me iubet ille cibum capere, & potare, malorum
Oblitumq; iubet se tantum explere.---* *Odyss. η.
215.*

20 Vini quoq; diuersos vsus nouerat: nimium, damnosum: modicum, Vinum.
diocrem verò, vtilem. Itaq; prius ita describit:

*Temerum tibi dulce nocet: quod pluribus antè
Obfuit immodice Vinosis faucibus haustu. Posterius sic:
Augeat enim membris qua languent fracta labore,* *Od. ρ. 291.
Iliad. ζ. 260*

25 *Egregias Vinum Vires.---*

Et quod robur gignat:

Asi Vir, Lenas quem dona cibisq; refecit, *Iliad. τ. 167*

Per totam durent quantumuis prælia lucem,

Sufficit, & robur membris, audacia cordis

30 *Acris adest: neq; eum Vires & strenua Virtus
Destituunt, campo prius atq; esecris hostes.*

Ac suaue quidem conuiuio adhibet:

Sic agit, & grata præstans dulcedine Vinum *Od. η. 182.*

35 *Fudit Pantonus.---*

Vehemens, & grauem soporem gignens, Cyclopi Vlysses perbet. Adstringens autem, ad medicinam facit. Tale enim est *Odyss. ι.
204. 343.*
ωαμυεισ οϊνσ, quod Machaoni saucio datur. Exercitationibus vtendū esse hortatur. Semper enim agētes aliquid *Iliad. λ. 638
Od. θ. 120.*
sugit, vel opus facientes conueniens, vel animi causa, quando

Odys. d. quando etiam deditissimos voluptatibus Phaeaces, & luxuriosos procos exercere corpora facit. Ac sufficientes quidē labores facere ad sanitatem existimat: eorum verò quibus corpus aggrauetur, remedium ponit somnum. Ait enim, *Vlyssi à maritima iactatione defatigato somnum immisum, qui eum quàm celerrime liberaret molesta illa defatigatione. Natura enim requirit, vt defessum corpus requiescat: & in quo calor est exiguus, cum is non possit in omnes partes egredi, vult eum in profundo manere. Quod autem quiescat corpus animo remisso, & solutis membris corporis, id euidenter dixit:*

Od. d. 794 *illa reclinata obdormiuit, & omnia membra Dissoluit sopor.---*

Quod aut in omnibus rebus ea quæ modū excedunt, inutilia sunt, id de somno quoq; pronunciauit, cum ita 15

Od. o. 392. *Est etiam nimio coniuncta molestia somno:*
tum sic, --- totam quippe molestum est

Odys. v. 52 *Noctem peruigilare.---*

Bonam quoque aeris temperiem ad sanitatem conducere cognitum habuit: vt apparet ex his, 20

Od. d. 563. *Sed re, quæ terra postremus terminus exstat,
Elysiū ad campū cælestia numina mittent,
Quem Rhadamantibus habet: quæ vita facillima longè
Ducitur. haud campos Iupiter inue conspicit illos,
Miscetur Sarys neq; tempestatibus aer. 25
Nulli umbres: tantum spirat leuis aura Fauoni,
Missaq; ab Oceano nimitos refrigerat æstus.*

In quibus duo hæc rectissime vidit, cum ventorum principium ab humore existere, tum animalis innatum calorem refrigeratione indigere. Affectuum quoq; corporis remedia sciuit: animi deliquium refrigeratione curati, ita de Sarpedone scribens, 30

Iliad. e. 697 *Tum respirauit rursū, Rore & simul afflans
Pene exhalantem vitam leuis aura refecit.*

Od. e. ad si. Frigoris, calefactionem esse remedium. Sic Vlysem iactatū 35
salo & tēpestate, facit sub arbusto occultari, vbi & à vētis & à pluuiis esset tutus, & se præsentī materia tegetet. Lauacris quoq; & vñctionibus suū vsū tribuit: vt cum iis Vlysem & Diomedem se refecisse scribit, qui insomnem exegissent noctem. Maxime etiam his verbis vsū lauacri docet:

Tunc

*Tunc animo gratam supra caput, atq; humeros m̄
Diva effudit aquam.---*

*Odys. 2.
360.*

manifestum est enim, quod cum nervi inde exoriantur, recte et defatigationis remediū inde auspicetur, quod cōsistit in calefaciendo & humectando: labor enim siccatur. Restat ut videamus, quomodo chirurgiā intellexerit. Menelaū ergo Machaon curat, primū sagittam extrahens, deinde vulnus contemplans, atq; sanguinem exprimens, ac siccantia medicamenta inspergens. Id secundum artem fieri, totum euidens est. Eurypylo porrō, qui in femore vulnus acceperat, Patroclus primū cultello oblato sagittam excecat: deinde aqua tepida vulnus abluens, ut dolor minueretur, radicem iniicit. Multæ autem passim nascuntur vulnerariæ. Nouit autem hoc quoq; quod amara medicamenta ad siccandum sunt apta: vulnera autem siccari debent. Neq; statim Patroclus adhibita medicina abir: sed

Iliad. 2. 210

Fin. Iliad. 2

Asidet, oblectatq; suis sermonibus.---

Ibid. 638.

Alloquio enim indigebat, qui vehementi dolore vexabatur. At Machaonem, qui neq; magnum, neq; periculosum vulnus in humero acceperat, minus accurato victu uti non absurde facit: fortassis artem quoque eius eo ipso indicans, nam quacunq; vteretur victus ratione, seipsum nimirū curare poterat. Id quoq; apud eum est obseruare, quod non ignorarit medicamentorum alia esse quæ mollita imponantur, vel inspergantur: ut cum ait,

*In cura
Eurypyli.*

Leniāq; inspergit medicamenta.---

Od. 2. 220.

Alia quæ bibantur: ut cum Helena in cratere temperat medicamentum, quod omnem dolorem & acerbitem animi aboleat, & obliuionem omnium malorū adducat. Eodem modo sciebat venena alia illini, dicens:

Quarebat, posset quo tela linire, & venenū. alia potari: ut,

Od. 2. 261.

Cratere inijciat, nos illoq; enecet omnes.

Od. 2. 330.

Atq; hæc de re medica, quantum eius apud Homerum est. Utilitatem porrō homines percipiunt, ut ex medicina, ita aliquando etiam ex diuinatione. Huius quandam partem Stoici dicunt artificio constare, ut extispicium, augurium, omina, signa: quæ vno verbo artificiosa nuncupant. aliam artis & disciplinæ expertem: ut insōmnia, ut afflatus diuinos. Ne hæc quidem Homerus ignorauit. Nouit enim vates, sacrificulos, somniorum coniectores, augures: & quendam

Diuinitio

dam in Ithaca, qui aues nosset, & futura inde vaticinaretur.
Quin & Vlysses precatur:

Odyss. β.

159.

Od. v. 200.

Odyss. γ.

340.

Od. v. 351.

Ilia. n. 52.

Tragedia

*Omen nunc aliquis hominum intus mi sigilantum
Exhibeat, Iupiterq; foris signo omnia firmet.*

Sternutatio quoque apud eum inter felicia signa ponitur. 5
Et proci adstat diuino furore correptus vates, futura qui-
buldam indiciis præfagiens. Ac cum Helenus dicat, se vo-
cem deorum immortalium auribus suis percepisse, fidem
facit Socrati, qui genij voce monitus diuinasse perhibetur.
Anne aliqua præterea dicendi ars aut scientia superest? Ni- 10
mirum ipsa etiam Tragedia sui principium ab Homero ac-
cessit, rerum verborumque elata magnitudine. Extant om-
nes apud Homerum formæ tragediæ: actiones grandes,
& à communi opinione alienæ, deorum apparitiones, ora-
tiones ab elato animo profectæ, & quibus quæuis ingenia, 15
quæuis mores exprimantur. In summa, nihil aliud sunt Ho-
meri poemata, quam fabulæ quæ in scena agantur. Graues
proponuntur res: eaq; amplificatæ verbis, sententiis, actio-
nibusq; Neque tamen ad sunt nefariorum facinorum com-
memorations, qualia sunt incesta nuptia, parentum aut 20
liberorum cædes, aut quæ alia portenta nouæ tragediæ
sunt inuenta: quin etiam cum aliquid tale commemorat,
lenire potius peccatum, quam exprobrare conatur: vt de
Clytæmnestra. Ait enim, eam probam fuisse, quandiu can- 25
tozem habuit secum: id est, magistrum quendam vxori ab
Agamemnone adiunctum, qui ei optima præciperet. Hoc
demum amoto, mulieri adulterium Ægisthus persuasit. Et-
iam Orestem laudans, qui cæde Ægisthi vltus patrem sit,
necem matris reticuit. Multa etiam alia huiusmodi apud 30
hunc poetam inuenias, vt qui tragediam, magnificâ qui-
dem illam, sed non inhumanam quoq; scripserit. Nihilomi-
nus comœdia quoq; hinc ansam cepit. Inuenias enim
apud eum, qui res maxime sublimes atque grandes referat,
quædam esse etiam, quæ interim risus materiam præbeant.
Itaq; & in Iliade Vulcanus claudicans inducitur, qui fun- 35
dat vinum diis: qua occasione,

Fin. Iliad. a

Immensus cepit cœlestia numina risus.

& Therfites turpissimus animo ac corpore, tumultuando,
maledicendo, ac sese iactando Vlysses concitans, ab eoq;
verberatus, omnibus risum mouet:

Quam-

Quantumvis mæstis, suauem tamen omnibus ille Iliad. 3. 270

Elicuit risum.---

Et in Vlyſſea, apud diffluentes voluptate Phæaces Demodocus Martis cum Venere adulterium cantat: vt que in vin- Odyſſ. 9.
ſcula Vulcani incidentes riſum cæteris diis mouerint, hiq; 267.
feſtiue inter ſe iocari ſunt. Et apud intemperantes procos, Iliad. 5.
Irus mendicus fingitur cum Vlyſſe præſtantiffimo viro palaſtra congregi, iplaq; in actione fit ridiculus. Omnino enim humanæ naturæ conſentaneum eſt, non intendi modo animum, ſed remitti etiam, vt ſufficere poſſit ad vitæ labores. Itaq; talis animi oblectatio à poeta inuēta eſt. Quod autem ij qui poſtea comœdias ediderunt, riſus captandi gratia turpibus, & nimis aperte obſcenis verbis uſi ſunt: certe non poſſint dicere, ſe melius aliquid inueniſſe. Sobrie enim Homerus amatorias affectiones ac ſermones memorauit, vt cum Iupiter dicit

Nam nunquam cepit mentem mihi tanta cupido. Iliad. 2. 333

Et de Helena:

Non equidem indignum eſt, quod talis fœmina tantis Iliad. 7. 156

20 *Aerumnis, tanto petitur iam tempore Viring.*

Et quæ alia id genus ſunt. At reliqui poætæ inconſtenter, ac vltra modum iſto affectu captos homines proponunt.

Et hæc quidem hætenus. Elegans etiam eſt genus orationis Epigram-
epigramma, ſiue inſcriptio: quod inuentum eſt imaginum ma.

25 & monumentorum gratia, compendio indicans, qualis fit cui honoris cauſa aliquid tale obigit. Hoc ipſum quoque Homeri eſt. Sic enim alicubi:

Hic ſitus eſt ſita iam pridem lumina linquens, Iliad. n. 89.

Qui quondam Hectoreo percuffus concidit enſe. & iterū:

30 *Hectoris hæc ſxor, quo circum Pergama nemo* Iliad. 2. 460

Fortis hoſtles Graiorum inuaſit æceruos.

Neq; aberrauerit à vero, ſi quis pingendi quoq; magiſtrum Pictura.
fuiſſe Homerum dicat. Dixit ſane quidam ſapientum, poeſin eſſe picturam loquentem, & picturam eſſe poeſin tacentem. Quis ergo vel prius, vel poſterius Homero, ſententiarum imaginibus, aut verborum aptitudine exornauit deos, homines, loca, actiones varias? Idem materia verborū effinit etiā omnis generis belluas, maxime fortiſſimas: vt leones, apros, pantheras: quorum impetus & affectiones depingens, iſſque humanas actiones comparans, vtriuſque pro-

proprietates demonstravit. Ausus est etiam diis hominum formas affingere. Vulcanus verò scutum Achilli fabricans, auroque insculpens terram, cœlum, mare, magnitudinem Solis, Lunæ pulcritudinem, multitudinem stellarum uniuersum hoc coronantium, vrbes diuersis moribus ac diuersa fortuna vrentes, animalia motu & sermone prædita: quotandem non pictore præstantior in hoc genere artifex videbitur? Ex vno saltem de multis exemplo consideremus, visu potius quàm auditu percipi poemata videri. Qualia sunt, quæ Eurycleæ tribuit verba, cum ea Vlyssis cicatricem 10 esset conspicata:

Odysf. 7.
467.

*Quam pronis nutrix manibus complexa, per ipsum
Agnosens tactum, subito perterrita casu est.
Dimisitq; pedem: simul impulit iste lebetem
Delapsus, sonitumq; dedit fuditq; liquorem.
Verum laticia simul & correpta dolore
Est anus: atq; oculos lacryma implere, repressa
Est vox, & mentum tangens ita fatur: Vlysses
Omnino meus es: neq; te tamen ante a fili
Agnoui, quàm te contrectans omnia sensi.
Sic ait, atq; ad Penelopen sua lumina vertit,
Effari cupiens:---*

15

20

Hic sane plura iis quæ in picta tabula oculis subiici possunt cernas, non visu, sed sola intelligentia percipienda. qualia sunt, pes propter subitam consternationem è manibus dimissus, aheni cinnitus, effusa aqua, vetulæ dolor laticie mixtus, eius ad Vlysses verba, & quæ dictura erat ad Penelopen, in quâ coniecerat oculos. Multa & alia quasi pictoria arte poemata ob oculos ponit: quæ inter legendû licet spectare. Cæterû hic finem orationi imponere, tempestiuum 30 est: quam tanquam ex prato multis floribus variegato coronam cum texuerimus, Musis consecramus. Neq; mouebimur, si quis reprehendat nos, quod cum Homeri poësis malum argumentum traçet, nos ei physicas, politicas, ethicasque orationes, tum etiam varias adscribimus scientias, 35 Necesse enim habuit poeta, pro materia sibi actiones admirabiles, itemque affectus & mores varios sumere. Cuius rei causa est, quod bona ipsa per sese simplicia sunt vnius generis, & orbatus non capacia. Quando verò cum rebus malis permiscetur, tû varios modos, & omnis generis for-
mas

mas ad
Etanda cu
lorum &
tem, hu
5 omnis
nis quæ
utilitas
tribuan
terint, q
10 runt. N
lis deor
versus et
modant.

P
15

10

randi m
nulli
qui puer
25 res impo
iam solut
ca mulier
quidam
nentes.
30 macia o
esse D
qui san
nilem et
re impo
3 magist
qui pare
nim hi vi
inerudira
que actio
libertatem

mas admittunt: vnde rerum materia existit. In qua ipsa tractanda cum iuxta se bona & mala collocentur, facilius meliorum & agnitio demonstratur, & electio. In summa autem, huiusmodi argumentum occasionem poetæ tribuit
 5 omnis generis orationes referendi, alias à se, alias à personis quæ introducuntur: ex quib. magna ad lectores redeat utilitas. Denique cur non omnis virtutis laudem Homero tribuamus? cum posteri etiã ea in ipsius pœsi animadu-
 10 runt. Nam & quidam versibus eius ita vtuntur, vt oraculis deorum: & alii, cum aliam sibi materiam sumpserint, versus eius transcribentes atque componentes eò accom-
 modant.

15 **PLVTARCHI DE AVDTIO-**
ne libellus.

 VAM de audiendi ratione habui disputationē, eam litteris mandatam ad te, mi Nicander, mitto, vt quãdo virili sumpta toga è præceptorum
 20 potestate exiisti, rectè mouentibus obtemperandi modum habeas cognitum. Nam licentia, quam nonnulli iuuenum non probè instituti libertatem putant, iis
 qui pueros rexerant magistris ac pædagogis importunior
 25 res imponit dominos, cupiditates, inquam, quasi vinculis iam solutas. Et quomodo Herodotus ait simul cum tuni-
 ca mulierem etiam verecundiam exuere: ita adolescentum
 30 quidam simul cum puerili veste pudorem ac metum depol-
 lentes, soluto qui eos condecorabat amictu, statim contumacia obruuntur. Tu verò, qui sæpenumero audiisti idem
 esse DEVM sequi, & parère rationi, existimare debes eos
 qui sana sunt mente ita iudicare, se quãdo à pueritia ad virilem euadunt ætatem, non abicere imperium, sed mutare
 imperatorem, dum loco mercede conducti aut ære emti
 35 magistri diuinum vitæ ductorem accipiunt Rationem cui qui parent, soli digni sunt qui pro liberis habeantur. Soli enim hi viuunt vt volunt, qui quid velle debeant didicerunt.
 ineruditæ autem & rationis expertes animi incitationes atque actiones exilem quandam ignobilemque voluntatis
 libertatem multa cum pœnitentia coniunctam habent.

Licentia.

*Lib. 1. 172
Gygis historia.*

*Libertas
vera.*